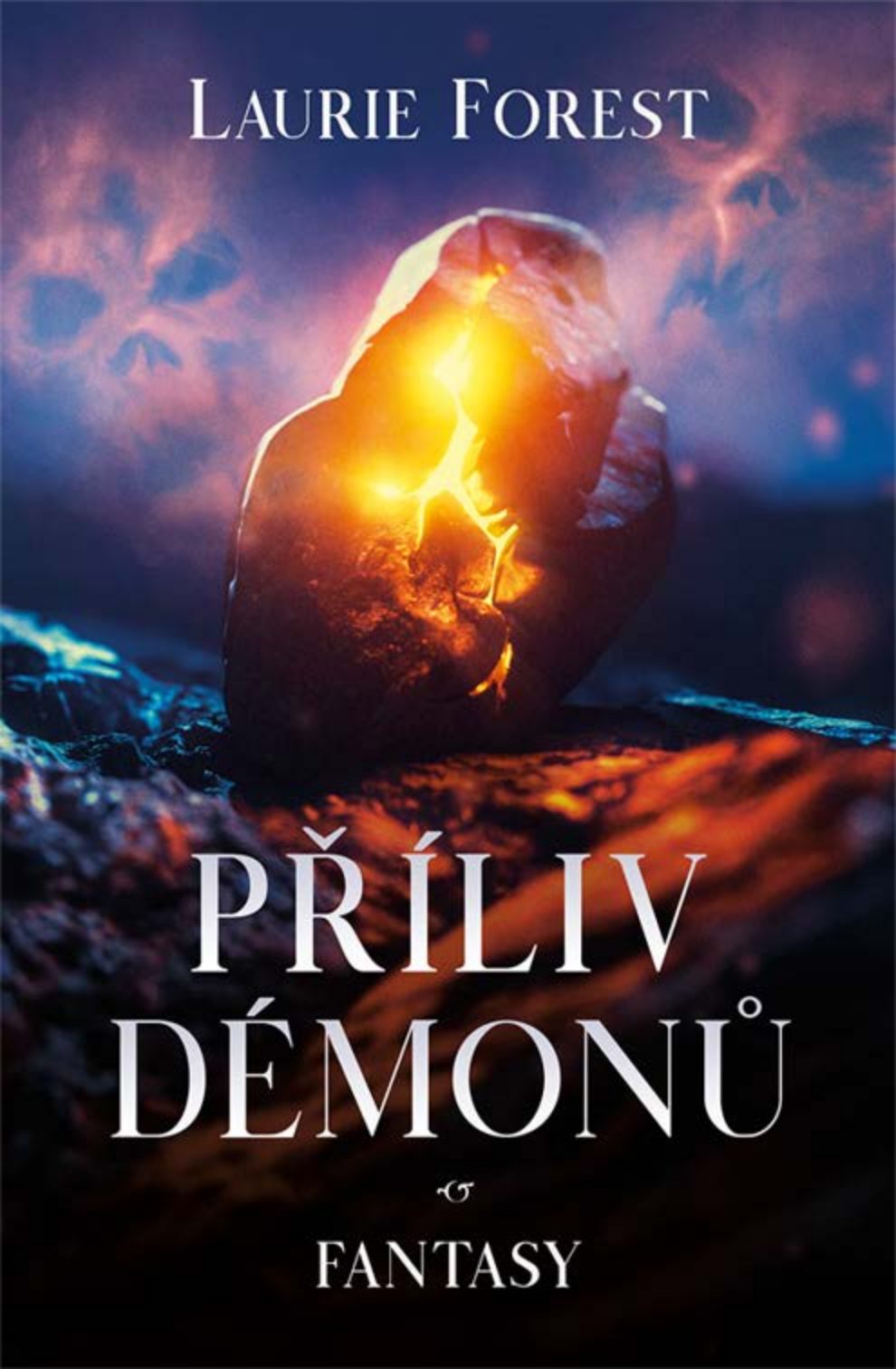

LAURIE FOREST

PŘÍLIV
DÉMONŮ

FANTASY

PŘÍLIV
DÉMONŮ

THE DEMON TIDE
© 2022 by Laurie Forest

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Ferstl, 2023
Cover © Martin Kopecký, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3751-2 (pdf)

LAURIE FOREST

PŘÍLIV
DÉMONŮ

PŘELOŽILA HANA FERSTL

OBSAH

PROLOG

ZAČÁTEK

1. kapitola

2. kapitola

3. kapitola

4. kapitola

5. kapitola

ČÁST PRVNÍ

1. kapitola

2. kapitola

3. kapitola

4. kapitola

5. kapitola

6. kapitola

7. kapitola

8. kapitola

9. kapitola

10. kapitola

11. kapitola

12. kapitola

13. kapitola

14. kapitola

15. kapitola

16. kapitola

ČÁST DRUHÁ

1. kapitola

2. kapitola

3. kapitola

4. kapitola

5. kapitola

6. kapitola

7. kapitola

8. kapitola

9. kapitola

10. kapitola

11. kapitola

12. kapitola

ČÁST TŘETÍ

1. kapitola

2. kapitola

3. kapitola

4. kapitola

5. kapitola

6. kapitola

7. kapitola

8. kapitola

9. kapitola

10. kapitola

11. kapitola

ČÁST ČTVRTÁ

1. kapitola

2. kapitola

3. kapitola

4. kapitola

5. kapitola

6. kapitola

7. kapitola

8. kapitola

9. kapitola

10. kapitola

ČÁST PÁTÁ

1. kapitola

2. kapitola

3. kapitola

4. kapitola

5. kapitola

6. kapitola

7. kapitola

8. kapitola

ČÁST ŠESTÁ

1. kapitola

2. kapitola

3. kapitola

4. kapitola

5. kapitola

6. kapitola

ČÁST SEDMÁ

1. kapitola

2. kapitola

3. kapitola

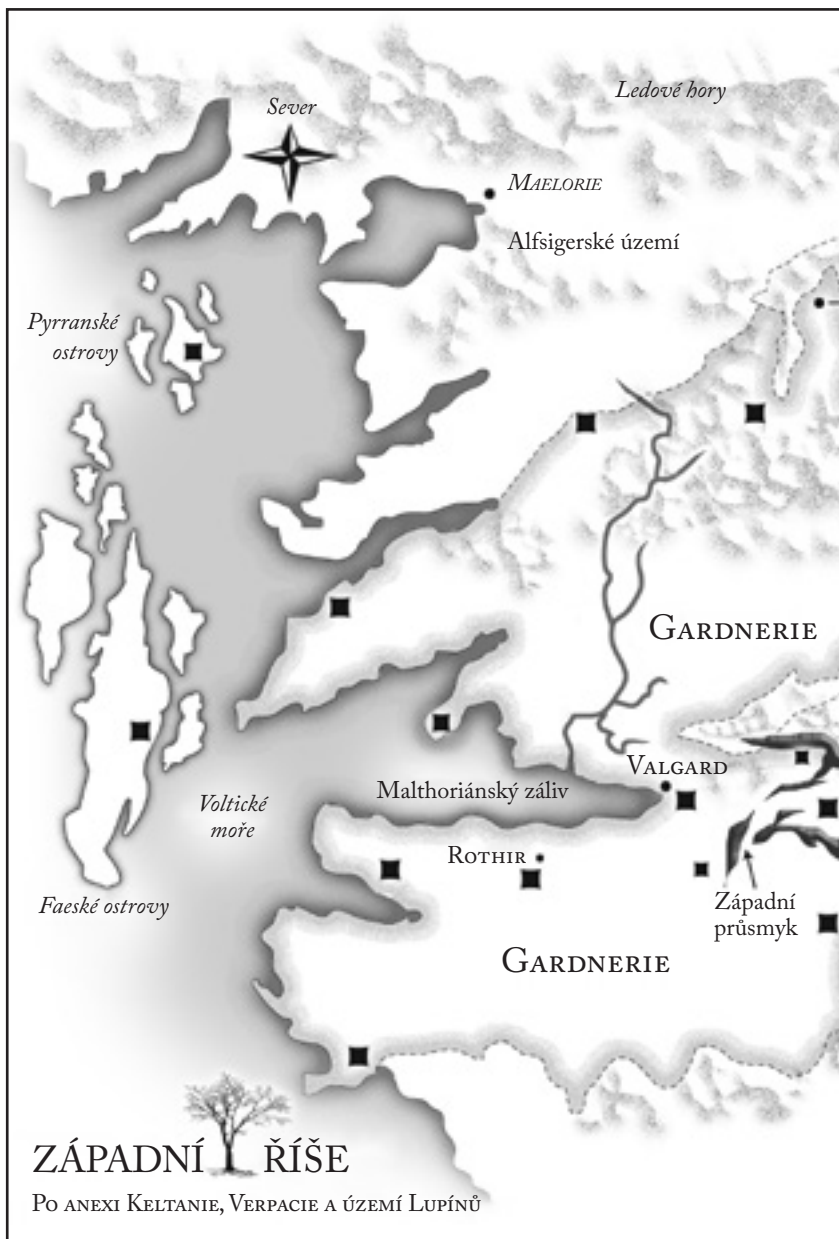
4. kapitola

5. kapitola

6. kapitola

EPILOG

*Mému okruhu přátel, kteří píší
a čtou, protože jste ti nejlepší
a nejtalentovanější lidé ve všech
říších. Ať vás všechny jasně ozařuje
purpurový měsíc Xishlon.*

PROLOG

STÍNOVÁ HŮLKA

Před šesti lety

* * *

*Hůlka cítí, jak se loď Stínu dotkne,
jako když muška zavadí o pavučinu.*

*Její síla se zachvěje,
pak rozevře svou náruč Prázdnoty...
Připravena znovu povstat.*

ZTRACENÝ KONTINENT

ALARIK FYNNES

Západní oceán

Kněžský učedník Alarik Fynnes svírá v ruce *Knihu Prastarych*. Když vstupuje na palubu *Železného květu*, ovane ho mořský vánek. Jeho posvátný hedvábný učednický oděv černé barvy, který má na sobě třpytivou stříbrnou nití vyšitého bílého ptáka, posla Prastarého, se na slunečním světle leskne. Lodní plachty se napínají a pleskají, jejich černé plátno je rovněž zdobeno ptákem Prastarého, který v pařátech svírá kytici železných květů.

Alarikovo sedmnáctileté srdce se upřímně třepotá radostí, když shlíží na moře zalité sluncem. Hlava se mu stále nevěřičně točí z vědomí, že právě on byl vybrán z tolika lidí, aby doprovázel svého mentora, kněze Marcuse Vogela, při tomto neuvěřitelném dobrodružství.

Hledat ztracený Západní kontinent.

Na posvátné misi samotného Prastarého.

Když se ozve volání „Ztracený kontinent!“, Alarik s úsměvem na rtech sevře posvátnou knihu ještě pevněji. Pohlédne směrem k mágům-námořníkům, kteří ukazují kamsi přes bělostné vlny. Ve vzduchu je cítit rozčilené vzrušení, zatímco Alarik obrací pohled k inkoustově zbarvené mase, jež se kupí na obzoru a vyvolává představu hrozivé šelmy.

Tep se mu zrychlí. Že by se konečně, po týdnech strávených v rozbouřeném Západním oceánu plném krakenů, blížili ke své kořisti? Jejich posádka se řítí k bájnému Ztracenému kontinentu, aby přemohla Hůlku moci Zlovolných. Hůlku, která se knězi Vogelovi ukázala ve snu, v božském zjevení, prezentovaném třemi církevními věšci... A také znepokojivým počtem věštců pohanských. Proto je

pro přežití Svaté říše mágů životně důležité, aby hůlku získal jako první kněz Vogel.

Aby ji mohl zničit.

Zahlédne svého učitele nedaleko přidi lodi, jak hledí do runového dalekohledu. Dech se Alarikovi v hrudi zatají při pohledu na strhující rysy mladého kněze, na jeho elegantní, charismatické držení těla, na onyxové vlasy, které mu spadají na ramena, s hůlkou a železnou dýkou v pochvě u boku.

Vogel se otočí a setká se s ním pohledem. Mírně škusne koutky úst nahoru a Alarikova magie páté úrovně mu v hloubi mysli exploduje modře, v odstínu posvátné barvy železného květu, na kterou je jeho světelná magie požehnaně zaměřená. Alarik v sobě pečlivě potlačil veškerou přitažlivost k zakázaným barvám, jeho dětská fascinace prokletými faeskými odstíny fialové a šafránové z něj byla brutálně vymýcena jako jed.

Alarik nejistě vykročí k Vogelovi, který byl vším, čím se Alarik touží stát.

Marcus Vogel byl na dlouhé, zrádné plavbě zázrakem, bojoval se smrtícími krakeny v Západním oceánu, zatímco všude kolem zuřilo bájně oceánské pásmo bouří. Alarik nikdy nezapomene pohled na Vogela na přidi uprostřed noci, jak se zdviženou hůlkou vrhá jeden blesk stříbřitě zářivého magického ohně za druhým, aby zabil obrovské bestie, z nichž některé zasáhl tak silně, že jim hlavy vybuchly v krvavé tříšti.

Nikdy také nezapomene na svaté poslání, které na této lodi našel, na výhradně mužskou posádku složenou ze samých styvijských Gardneriánů z nejlepších mágských rodin. Na palubě této lodi se žádní zakázaní duchové neskrývají. A celá posádka je zasvěcená, dokonce i mladičci sluhové. Všichni kromě kněze Vogela. A jeho samotného.

Jejich sdílená zbožnost naplnila Alarika euforií, že je ruka samotného Prastarého vede ke Dni zúčtování, kdy budou Zlovolní smeteni z veškerého povrchu Erthie.

Alarik přikročí ke knězi Vogela zahaleném v plášti a srdce mu buší. Temné mraky na obzoru se hrozivě kupí, jako by se chystaly sevřít loď v děsivém objetí. A přímo před nimi, tam, kde se mraky dotýkají oceánu, se rýsuje rozmazaná silueta kontinentu.

Vogel se otočí k Alarikovi a ostatním, jeho pronikavé zelené oči srší fanatickým plamenem, z něhož Alarikovi přeběhne mráz po zádech. Všichni se zarazí.

„Požehnání mágové,“ pronese Vogel, „Je čas udeřit na pramen moci Zlovolných.“

Když loď zakotví v prastaré přístavní hrázi, Alarik si uvědomí závažnost chvíle. Chytne se zábradlí a zneklidní, když si nad sebou všimne nepřírozených oblaků zvržených stínů, které se do sebe choulí jako groteskní hrozny, a vlny temné mlhy, jež se plíží k jejich lodi. Opar ji celou zahalí a pokryje mladíkova chodidla mlžnými vlnkami.

Náhle ze světa zmizí všechny barvy a energetické dráhy mága páté úrovně Alarika bolestivě sevrou. Srdce mu poskočí, když pohledne na svou kůži a zjistí, že zelený odstín jeho pokožky se ztratil stejně jako odstíny ostatních mágů kolem něj. Místo toho zůstal jen stříbrný odlesk. Železné květy na plachtách nyní zešedivěly, dříve zelené oči posádky teď dostaly ocelovou barvu.

Alarik sevře přívěsek s bílým ptákem na krku a zašeptá ochrannou modlitbu Prastarého. *Očisti Erthii od poskvrny Zlovolných...*

Alarik vystoupí na břeh spolu se čtyřmi vojáky páté úrovně v pláštích a následuje kněze Vogela, který vykročil odhodlaným krokem. S rostoucí bázní si učedník všímá temných blesků, které prosvítají v bizarních obloucích. Sklopí zrak a spatří stíny, které se všude kolem nich zvedají v nepřírozených kouřových spirálách, a stále víc se nemůže ubránit pocitu, že je ten kouř *cítí*.

Vogel se zastaví a s ním i Alarik a vojáci.

Před nimi se nachází les, všechno je však *špatně*. Stromy jsou ze šedé mlhoviny a větve mají zkroucené jako prsty kostlivce.

Nic zeleného. Nic živého.

„Hle, divoká příroda bude zničená a bude vrhat Stíny po celé zemi,“ odříkává Vogel. Upře na mágy svůj stříbrný pohled. „Seberte odvahu, bratři. Prastarý kráčí s námi.“

Povzbuzený Alarik odvážně sevře v ruce svou hůlku a všichni si udělají na prsou znamení pěticipé Žehnající hvězdy. Společně vstoupí do Stínového lesa, krajina znepokojivě ztichne, jako by zatajila dech.

Po chvíli se před nimi otevře mýtiny. Alarikův pohled spočine na jejím středu a v záchvěvu hrůzy sebou trhne. Ze země zahalené

v mlze se zvedá cínově zabarvený pahorek, na jehož úpatí se nalézá temný, klenutý vchod.

A před ním stojí fae smrti.

Bledý démon je prazvláštně nehybný a napjatý do nepřírozené výšky, oči bez bělma má temně černé, uši ostře zašpičatělé. Z hlavy mu ční zakroucené obsidiánové rohy a z těla mu jako paprsky vyrůstají nesčetné paže, kterými obemývá pahorek.

Když se mágové přiblíží, přimhouří své bezedné oči.

Hrozí, že se Alarikovi podlomí nohy. Sáhne do kapsy a sevře svou miniaturu *Knihy Prastarých*, a když se přiblíží k samotnému Zlu, odříkává šeptem modlitby.

Vogel se zastaví jen na délku paže od fae a stvoření se napřímí. Na tváři fae smrti se rozhostí cosi, co vypadá jako obrovská úleva. Zatáhne rohy do černých střapatých vlasů a bezcitná, bezedná čern jeho očí se smrští, aby se opět zjevilo bělmo. Přitáhne své nesčetné paže a rychle zredukuje svou výšku, až před nimi stojí mladý muž.

„Dryády,“ řekne démon a jeho hlas, který zní jako z hlubin, proděje Alarikem se znepokojivým zaduněním. „Cítím vaše živelné energetické dráhy. Požehnaná budiž Síla III.“ Pohledem přejede po jejich hůlkách. „Doufal jsem a modlil se, aby si Přátelé Harmonie přišli pro Stínový nástroj. Je vás víc? Přicházíte s dryádkou armádou, abyste se zmocnili Stínové ratolesti?“

Jste mágové, žádní špinaví fae, čeká Alarik, že Vogel bestii nemilosrdně popraví a zabije ji, Vogel však zůstává klidný.

„Přicházíme s armádou,“ prohlásí Vogel prostě, čímž Alarika překvapí.

„Tak vstupte, Dryadinové,“ pobídne je démon mávnutím ruky s černými drápy. „Nástroj se nemůže dočkat, až udeří, a láká věstce ze všech zemí.“ Odmlčí se a v očích se mu objeví utrápený výraz. „Chce s vaším kontinentem udělat to, co udělal s tím naším.“

„Budeme se mít na pozoru,“ prohlásí Vogel uklidňujícím tónem a pak se obrátí ke svým vojákům. „Zůstaňte tady a střežte okolí.“

Alarik s bušícím srdcem následuje Marcuse Vogela a démona do hloubi pahorku.

Sestupuje v těsném závěsu za démonem a knězem Vogelem po točitých schodech a pak se vydává krátkou chodbou do malé místnosti. Její zaoblené stěny osvětluje stříbřitým světlem zavěšená koule,

uprostřed stojí kruhový stůl z černé žuly a do stěn jsou zasazeny police, které přetékají knihami.

A uprostřed stolu leží šedá hůlka se spirálovitou rukojetí.

Všichni stanou kolem stolu, pohled fae smrti je přikován k hůlce.

„Nedotýkejte se jí,“ upozorní. „Dám vám hadřík a schránku se zámek, kam ji můžete uložit.“

„Kdo to udělal?“ Vogel se zeptá a ukáže na svět nad sebou.

Démonův zrak se setká s Vogelovým pohledem a místnost po-temní. „Stínová síla zničila všechno. Všechno kromě mě.“

Alarikem projede podezření. *Jsi fae smrti*, pomyslí si. *To, co se tam nahoře stalo, je nejspíš tvoje práce, Zlovolný. Proto jsi s tím prokletým Stínovým nástrojem poslední, kdo zůstal naživu.*

„Bojoval jsem s tím,“ řekne démon a vrátí se mu onen vyčerpaný pohled. „Ale ukázalo se, že to bylo příliš silné. Dávejte si velký pozor, Dryadinové – čím víc jsou lidé rozdělení, tím víc roste moc Stínového nástroje. *Živí se rozpory. A pak zničí Harmonii.*“

„Harmonii?“ otáže se Vogel.

„Naruší přírodu. Zničí živly. Čerpá sílu z Prázdnoty, která chce všechno pohltnout. Včetně nás.“ Upřeně se na Vogela zadívá. „Nedovolte to.“

Slova Zlovolného, ohradí se v duchu Alarik, ačkoli ho přepadnou obavy.

Fae ukáže dlouhým, bledým prstem na hůlku. „Lidé této země byli rozdělení dřív, než Ratolest získala moc. Zapomněli na pravdu o Prvotním stromu, který byl středem jejich víry, a místo toho uctívali rozporuplné podružnosti. Přestali se poutat k přirozenému světu.“ Démon rozšíří nozdry. „Rozdělili se na frakce a pak –“ bojovně pohlédne na Vogela, „– pak se keltské síly chopily Stínové ratolesti.“

„A?“ zeptá se Vogel s pohledem upřeným na hůlku.

Fae smrti se také zadívá na hůlku přimhouřenýma očima. „Moc Ratolesti se zdvojnásobila, neboť se živila disharmonií mezi lidmi. Bojovali spolu ještě divočeji, když Stín vyslal svou sílu do přirozeného světa a otrávil vodu. Zkazil vzduch. Zahubil stromy. Vysál ze světa barvy a na vše vysílal Stín. A zatímco lidé mezi sebou bojovali, přirozený svět se jím rozpadal pod nohama jako hrst hlíny.“ Fae smrti se zarazí a v očích se mu zalesknou slzy. „A pak zanikl.“

Zmlkne, a když znovu promluví, hlas má drsnější, zvučnější. „Brzy se začali prát o potravu. O zbývající vodu. Lpěli na svých náboženských pověstech o konci světa. Snažili se hromadit to, co měli, a nedělili se. A celou tu dobu Stín postupoval vpřed.“ Jeho pohled se náhle změnil v prosebný a horoucí upřímnost v něm Alarika popíchne, neboť v tuto chvíli fae smrti vůbec nevypadá jako Zlovolný.

Vypadá jako vyděšený mladík, který se z celého srdce snaží předat strašlivé varování.

„Dávejte si pozor na její moc, Dryadinové,“ naléhá fae smrti. „Věnujte své životy tomu, abyste zabránili komukoli, aby ji ovládal. Jinak se to, co se tu stalo, přenesení na celou Erthii.“

Démon pohlédne na Alarika a v jeho očích se zračí naléhavost, která v kněžském učedníkovi vyvolá další záchvěv strachu. „Přijali jste Velkou Bílou hůlku?“ naléhá na něj. „Ratolest Prvního stromu? Promluvila ke mně ve snech.“

Alarik se pohorší, když slyší, jak fae smrti mluví o posvátné hůlce Prastarého, Vogel však zůstává tváří v tvář takové svatokrádeži neskutečně klidný.

„Samozřejmě,“ ujistí ho Vogel a zjevně tím tvora uklidní.

„Omlazení ratolesti Prvního velkého stromu je poslední nadějí, jak vrátit Erthii rovnováhu,“ řekne fae smrti. Přistoupí k polici s knihami a vytáhne z ní cosi, co vypadá jako tlustý, ručně psaný deník. „Sepsal jsem záznamy o tom, co se tu stalo,“ řekne a v této bizarní chvíli vypadá spíš jako historik než jako prokletý démon. „Vezměte si ten příběh s sebou,“ řekne a vytahuje jeden sešit za druhým, „a vyprávějte ho všem, aby se to už neopakovalo.“ Upře svůj temný pohled na Vogela i Alarika. „Stín chce pohltit celou Erthii. Nedovolte mu to. Chraňte Harmonii.“ Obrátí se, aby pokračoval ve shromažďování sešitů, zatímco se Vogel natáhne přes stůl a vezme Stínovou hůlku do ruky.

Alarikovi se zatají dech a každý sval v těle mu ztuhne. Stín se obtočí kolem Vogelovy paže a kněz si s klidem, avšak zvědavě prohlíží hůlku.

Fae smrti se otočí a strne.

„My nejsme Dryadinové,“ pronese Vogel tiše.

Fae smrti zmateně protáhne tvář. „Cože?“

Rychle jako blesk vytasí Vogel železnou dýku a mrští ji přes stůl. Nůž se zabodne démonovi do hrudi a v tváři se mu zračí šok. Padne na zem a kniha zaduní o kámen. Ve vlasech se mu objeví zakroucené rohy, drápy se prodlouží, oči potemní a získají zuřivý výraz, zatímco z úst se vymrští dlouhý, černý jazyk, který se svíjí a mrská sebou. Z těla vyrazí několikero paží, které se natahují k noži, mlátí však sebou kolem zbraně bezmocně, jako by je zastavil neviditelný štít.

Vogel znovu studuje hůlku, zatímco démon lapá po dechu a svíjí se s čirou agónií ve tváři.

„My nejsme Zlovolní,“ řekne Vogel a jeho hlas je téměř něžný. „Jsme požehnané První děti Čisté a Svaté říše mágů. Ve svém vidění jsem byl před tvou přítomností zde varován. Ta dýka je z čistého železa. Jsi zničen ve jménu Nejvyššího Prastarého.“

Démonovy rohy se opět stáhnou a v očích se mu opět ukáže bělmo. Jazyk vtáhne do úst a všechny paže kromě dvou zmizí.

Fae upře své zničené oči na Alarika. „Takhle to začíná,“ zachrchá. „Jestli mu dovolíš, aby si tu hůlku vzal, jste ztraceni. Kam se vrátíte, všechno obrátíte v *tohle*.“ Divoce pokyne směrem ke světu nahoře. „A konec se stane *Koncem*...“

Do fae smrti náhle vrazí temná liána. Alarik sebou trhne, když se z démona vydere povzdech, jak liána zarazí železnou dýku hlouběji do jeho těla. Z dýky vystřelí postranní sloupce tmavého kouře a omotají se kolem fae.

Alarik hodí pohledem po Vogelovi a zjistí, že kněz na fae míří Stínovou hůlkou. Démon opět zalapá po dechu a Alarik se otočí včas, aby zachytil jeho horoucí pohled plný varování, než jeho oči zeskelnatí.

Mladý učedník je celý bez dechu a může se sotva pohnout, když vidí, jak se démonovo tělo rozpouští a mění v hustý, svíjející se černý dým, který stoupá do vzduchu a pak mizí. Váhavě pohlédne na Vogela, oči Alarikova učitele se blýskají jako stříbrný oheň.

„Chvilí potrvá, než se naučíme, jak tuhle hůlku zničit,“ řekne Vogel tiše a pevně. „Do té doby bude nejlepší říkat, že zmizela z povrchu zemského.“ Alarik rozechvěle přikývne. Samozřejmě by to měli udržet v tajnosti, tuhle hůlku, kterou údajně zničit nelze. A samozřejmě, že Vogel by měl být tím, kdo se toho ujme a přijde na to, jak ji zničit, protože žádný jiný mág není tak čistý jako on.

Vogel chvilí Alarika studuje a mladík cítí, jak se mu jeho stříbřitý pohled vpaluje až hluboko do těla. Pak Vogel zasune hůlku pod plášť, zvedne ruce a s klidem provede kouzlo vymítání démonů. Alarik se nutí opakovat slova modlitby, ale zjistí, že jeho pohled neúprosně přitahuje místo, kde je nyní ukryta Stínová hůlka.

Když opouštějí kontinent, opět se do jejich světa navracují barvy.

Posádka mágů začne o své cestě skládat oslavné písně. Zpívají o tom, jak Vogel porazil démona. Jak zničil moc Stínové hůlky dřív, než se jí mohli zmocnit Zlovolní. A jak jim teď zbývá jen najít požehnanou Bílou hůlku Prastarého, aby mohli dokončit svou posvátnou výpravu.

Alarik svírá rukama zábradlí na zádi a se svaštělým čelem hledí na západ.

Obzor s nádherným, pestrobarevným západem slunce, který se rozprostírá nad jeho nepřerušovanou linií, mu vrací pohled zpátky. Takový západ slunce, hýřící všemi možnými barvami, nastal, když se vydali na cestu, vzpomíná Alarik. Jeho světelná magie šlela a on se snažil přemoci bezděčnou radost z pohledu na posvátné i světské odstíny, které se tak matoucně prolínaly. Stejně jako se mu teď zdálo, že má v sobě všechno znepokojivě pomíchané. Alarik neklidně pozoruje krásný západ slunce a nedokáže se zbavit strachu, který se v něm zasekl jako kámen zaklíněný hluboko v jeho nitru.

„Požehnaný večer, mágu.“

Alarika vyleká zvukný hlas – s nevzrušeným výrazem se k němu připojí Vogel. Mladík zahoří vzrušením nad tím, že se ocitl sám v důvěryhodné blízkosti svého charismatického učitele, rychle však nadšení potlačí. Nemůže si pomoci. Očima opatrně přejede obrys hůlky, která se rýsuje pod Vogelovým pláštěm.

S námahou ovládne svůj neklid a zdvořile odpoví tak, jak se očekává. „Nechť ti požehná Svaté světlo Prastarého.“ Znovu sklouzne zrakem k hůlce a podle toho, jak po něm Vogel švihne pohledem, si uvědomí, že kněz jeho všímavost zaregistroval.

„Co tě trápí, mágu?“ zeptá se Vogel a svýma bledě zelenýma očima učedníka probodává.

„Obávám se...“ začne Alarik, a zatímco Vogel trpělivě čeká, snaží se uspořádat své myšlenky. „Obávám se, že –“ Jeho pohled

znovu zalétne k hůlce, „– že děláme chybu. *Že tohle přineseme na Kontinent říší.*“

Vogel klidně přikývne, jako by jeho slova očekával. „Slyšel jsi démona,“ namítne. „Hůlka vysílala kouzla, aby ji bezvěrci našli a zmocnili se jí. Jen z milosti Prastarého si nás fae smrti spletl s dryádkými démony.“

Alarik přikývne. *Vskutku obrovské štěstí.* Prohlíží si obrys hůlky a nedokáže zabránit tomu, aby ho nenapadaly pobuřující myšlenky. *Bylo to opravdu štěstí? Nebo bychom měli spíš před tou věcí utéct?*

„Jak můžeme vědět, že nás hůlka nezneužije k činění zla?“ Slova se z Alarika překotně hrnou. Nemůže se zbavit pomyslení na varování fae smrti, i když pochází od Zlovolného.

Vogel ohrne rty. „Protože jsme mágové. Naplnění milostí samotného Prastarého. Jakýkoli nástroj moci v našich rukou se promění.“

Alarika popíchne strach. „Ale... říkal jsi, že ho zničíš.“ Jeho pohled zabloudí k západu slunce a všimne si, že z něj zbyl jen mdlý výjev, ohnivý vír barev zmizel.

Pohltila jej tma.

„Bezbožný je mág, který pochybuje o vůli Prastarého,“ zamumlá najednou Vogel.

Alarik se nad Vogelovým zlověstným výběrem pasáže z *Knihy* zakaboní. Otočí se právě ve chvíli, kdy Vogel opatrně sáhne po hůlce a zamumlá kajícínickovo zaklínadlo – zemské zaklínadlo, které se používá k potrestání kněžských učedníků, kteří zbloudili. Kouzlo, které učedníky podráždí drobným energetickým šlehnutím, ponouknutím, aby zůstali na Cestě svatosti.

Vogel však ke kouzlu použije Stínovou hůlku.

V okamžiku, kdy na něj Vogel hůlku namíří, se Alarikova ústa v protestu rozevřou. „*Počkat –*“

Z hrotu hůlky vyletí se zaskučením blesky Stínu a pevně Alarika sevrou. Mladíkovi vyrazí dech z plic, Stín ho vymrští do vzduchu a ohromným obloukem, z něhož se mu obrátí žaludek, jej hodí přes palubu.

Stěna temného oceánu mu letí vstříc a Alarik narazí do vln. Obklopí ho chladný oceán, zatímco ho síla Stínu žene do vodních hlubin. Alarika zaplaví panika, padne na něj děsivé poznání.

Topí mě. Stínová hůlka se řítí na Gardnerii.

Síla Stínu pomine a Alarikovy končetiny jsou náhle volné. Švihne rukama dolů a kope nohama, aby se dostal k hladině, zalyká se však slanou vodou.

Všude kolem se náhle rozvlní průsvitné siluety stříbřitě bílých ptáků, jejichž zářící těla osvětlují temnou vodu. S roztaženými křídly ho pozorují, jak stoupá vzhůru. Alarikova panika se promění v naprostou hrůzu. Vdechne ještě víc vody a místo plavání začne máchat rukama. Před očima se mu tvoří tmavé skvrny, hladina je příliš vysoko, než aby k ní včas doplaval.

Náhle se před ním ve vodě objeví velký stříbrný tuleň, jehož rozostřená silueta se rychle změní v nahou modrou ženu se stříbřitými vlasy a s žábry na krku.

Selkie, zaregistruje Alarik ve své panice. Jedna z těch obludných tuleních žen.

Je však příliš pozdě na to, aby ji zastavil. Selkie ho popadne za paži a táhne ho vzhůru mnohem rychleji, než by dokázal sám. Selkie se nadpozemsky stříbrnými očima podívá na světélkující ptáky nahoře, pak zpět na Alarika, roztáhne modré rty a odhalí špičaté zuby. Udivený výraz její tváře je však...

Lidský.

Vůbec není démonický nebo prokletý.

Stejně jako fae smrti.

Z posledních sil Alarik zamíří zoufale vzhůru. Plíce mu křičí po vzduchu, když tu ho Selkie vymrští k vodní hladině a pak svět potemní.

STÍN

MOC PRÁZDNOSTI ROSTE

Lod' Železný květ mířící na Kontinent říší

Stín si dává na čas, jak už to bývá. Je uvězněný v hůlce, kterou kněz tak spravedlivě svírá, chvíli poté, co byl kněžský učeň vržen přes palubu hluboko pod hladinu.

Stín tuší, že kněz hledí na ztišující se vodní hladinu.

A dá se do pohybu.

Pomalou vysílá úponky skrze knězovu ruku, ovíjí se kolem jeho energetických linií a probouzí se jako drak Prázdnoty.

Vychutnává si ránu v nitru tohoto mladého kněze.

Vkrádá se hluboko do jeho mysli, čte v něm.

Čiň pokání! ozve se rozzuřený ženský hlas, jenž knězi pevně uvízl v nejtemnějších zákoutích jeho mysli. Žena je celá v černém, její světle zelené oči jsou pronikavé a plné krutosti, zeleně se třpytící tvář je stejně elegantní jako knězova. Lesklé černé vlasy má stažené do pevného, úhledného drdolu.

Kolem krku jí na tenkém stříbrném řetízku visí přívěsek s bílým ptákem.

Žena se vrhne vpřed a Stín ucítí náhlou bolest v chlapcově paži, jak mu zaboří nehty do pokožky. Místnost se zhoupne a dítě je odmrštěno vzad na jeden ze stromů železného květu, které jsou zasazené do stěny, a jejich koruny z holých větví se hadovitě plazí po stropě.

Jsi ďábel! zavrčí žena. Zvedne dlouhou tmavou větev a oči se jí nenávistně zalesknou. *Přísahěj, že se budeš kát!*

Ne, maminko...

Rány se začnou snášet na knězovu tvář a na jeho malá ramena. Chlapec se přikrčí a schoulí do žalostného klubíčka, prosí dětským hláskem. *Maminko, přestaň... Ne! Já se budu kát! Přísahám, že se budu kát!*

Řekni to! syčí matka s prutem v ruce. *Řekni, že jsi ďábel, a pros Prastarého o milost!*

Jsem ďábel! Jsem ďábel! Prosím, maminko, ne...

Prší další rány, chlapec vzlyká tak mohutně, že sotva popadá dech. Černovlasá žena se nad ním hrozivě tyčí, hedvábné šaty má dokonale vyžehlené, její elegance je v naprostém rozporu s její zuřivou, zarudlou tvář.

Bez varování sevře rukou dítě kolem krku a přitiskne ho ke stromu. Chlapec ochabne a marně chytá dech.

Budeš se bez výhrad řídit všemi zákony Prastarého, rozumíš? Přineseš slávu Jeho svatému jménu!

Dítě v jejím sevření s námahou přikývne. Žena ruku stáhne a chlapec se s přerývaným lapáním po dechu sesune na zničenou hromádku.

Řekni to, naléhá žena. Budu bez výhrad poslouchat Prastarého.

Budu bez výhrad poslouchat Prastarého, chroptí dítě a jeho tělo se v záchvěvech emocí celé třese.

Žena se upokojí. Zaplaví ji klid, jako by někdo zatáhl závěs. Ukáže prutem na malý stolek. Na jeho povrchu spočívá *Kniha Prastarých*, pergamen, pero a inkoust.

Přepiš První knihu, nařídí, a když si dítě prohlíží, z očí jí srší nenávisť. Přemýšlej a číň pokání. Pak ti přinesu jídlo a společně se pomodlíme, aby se Prastarý smiloval nad tvou ubohou duší.

Nato žena odloží úhledně prut ke zdi a těžkými dveřmi ze železného stromu vyjde ven. Cvaknutí zámku jako by uštíplo další kousek dětského srdce.

Chlapec v zoufalé snaze potěšit matku, potěšit Prastarého a nebýt už ďáblem přinutí své potlučené tělíčko vstát a odvěče svou vyhublou postavu ke stolu. Začne psát a ramena se mu otřásají neslyšnými vzlyky.

Z A Č Á T E K

*Úpadek Prorocství
Současnost*

A M A Z S K É P R O R O C T V Í

*Věštění z hozených kostek z posvátného
červeného jilmu jasnovidci Bohyně*

* * *

*Dcery Bohyně, mějte se na pozoru!
Ohromná moc Stínu vzejde
z Proklátého Světa Mužů.*

*A uprostřed temnoty wyvernský muž
a Černá čarodějka povstanou a střetnou se
a přivedou na svět zkázu.*

*Chopte se zbraně, požehnané Dcery!
Hodina spásy Erthie nastala!*

POUTO ZALYN'ORU

FREYJA ZYRROVÁ

Hlavní město Cyme, Amazské území

Západní říše

Vrchní velitelka Královny gardy Freyja Zyrrová kráčí podél úpatí průhledné ochranné kupole nad městem Cyme a pátrá po možných hrozbách. Runovou sekeru má připevněnou na zádech a dýky ukryté po celém těle.

K boji je připravená vždy, ale dnes obzvlášť.

Noc je vlháká a tichá. Její klid klame. Freyja mžourá skrz kupoli do temné divočiny venku. Ví, že tam někde v okolí města nejspíš budou na průzkumu mágové. Možná jsou tam i Alfsigerští, dva odporné národy, které chtějí pohltnout Amazské území a vymazat její lid z povrchu Erthie. A pak je tu Prorocství, všichni věstci si jsou se znepokojením jistí tím, že jeho čas se blíží. Freyja napne svaly na ramenou, váha její sekery je to jediné, co ji této noci uklidňuje.

Za jejími zády mezi stromy se ozve zašeleštění. Freyja se otočí a všimne si zvědavých sov, které se náhle objevily na větvích stromů jilmového háje. Noční ptáci jsou matně osvětleni šarlatovými runami kupole a bez mrknutí na ni hledí svýma kulatýma očima. Freyja vytáhne z kapsy úlomek zlatého lumenu, jehož jantarové světlo zalije její oříškově zbarvenou ruku i hustý háj. Podívá se vzhůru a přejede očima noční dívka Bohyně. Tři zlatoocí výři sedí v řadě za sebou. Dva velcí pušticí s pronikavými žlutými pohledy. Několik kulišků, kteří mají na své drobné postavičky tak divoký výraz, až je to téměř komické.

Sklopí oči a všimne si dvou bílých, přízračných sov pálených, které sedí na ramenou Wynter Eirlynové. Ve stínu stojí alfsigerská ikaralka, přesně jak Freyja očekávala, jakmile spatřila ptáky.

„Mohu s vámi mluvit?“ zeptá se Wynter nesměle, tmavá křídla těsně ovinutá kolem štíhlé postavy.

Freyja přikývne a čeká, až Wynter vykročí na úzký pás bez lesa, který obepíná Cyme. Kraj kupole chránící Cyme se tyčí za Freyjou.

Wynter se před velitelkou zastaví, šarlatové runy báně zbarví její alabastrové vlasy do něžné růžové.

„Chci tě požádat o pomoc,“ řekne Wynter tichým, nervózním hlasem a zoufalá vážnost v jejím stříbřitém pohledu napovídá, že její žádost bude jistě mimořádná.

„O jakou pomoc?“ zeptá se Freyja a čeká. Wynteriny rty se zachvějí, jako by se svou prosbou zápasila.

„Hledám pomoc pro svého bratra Caela a jeho sekundanta Rhyse Thorima,“ vyhrkne konečně. „Hledám pomoc, abych je mohla osvobodit z vězení v Alfsigrothu.“ Strne v obličeji, jako kdyby mocně bojovala s nějakou vnitřní silou, jež tyto myšlenky nechce vypustit.

Freyja se přimhouřenýma očima zadívá na okraj náhrdelníku Zalyň'or na Wynterině bledém hrdle – náhrdelníku, který dostávají všichni Alfsigerští, když dosáhnou dvanácti let. Náhrdelníku, který musí nosit každý občan Alfsigrothu. Náhrdelníku, který je Wynterinou pastí – pastí všech Alfsigerských – snad až na jednu malou, vzpurnou částčku její mysli, která se odmítá vzdát. Freyja se náhrdelníku obává, stejně tak královna Alkaia. A tak má Freyja za úkol několikrát denně Wynter kontrolovat, aby je chránila v případě, že by Marcus Vogel pronikl do pouta Zalyň'oru a získal kontrolu nad její myslí.

Teď je však jasné, že tato Wynterina prosba vychází pouze z ní samotné.

Prosba za *muže*.

„Proč jdeš právě za mnou?“ otáže se Freyja a pohlédne na Wynter pohledem, který říká, *já vím přesně, proč za mnou jdeš*.

„Protože miluješ muže,“ prohlásí Wynter s průzračnou jistotou empatika.

Freyja se prokleje, že předtím svolila, aby se Wynter dotkla její ruky. Protože Wynter teď ví, že Clive Soren, vůdce rozdrčeného keltského hnutí odporu, za Freyjou právě včera večer přišel.

Stál vně runové kupole jen pár kroků od místa, kde se právě nacházejí. Jeho vysokou postavu zaplavovala šarlatová runová záře a zjevně na Freyju čekal. Hnědé vlasy měl rozčepýřené a pronikavé hnědé oči se na ni upíraly s vášnivou naléhavostí.

Když ho tam Freyja našla, projela jí divoká emoce a dech se jí zatajil, jako by měla náhle plíce ve svěráku.

„Co tady děláš?“ vyhrkla a zoufale pátrala zrakem mezi stromy po Gardneriánech, Alfsigerských nebo svých amazských družkách, kteří by ho všichni mohli ve vteřině proměnit v popel.

Kelt bez magie.

Jsem zamilovaná do Kelta bez magie, zaúpěla v duchu Freyja a srdce jí při pohledu na jeho vytouženou tvář tlouklo jako o závod.

„Uteč na Východ, teď hned!“ sykla. Nejraději by proskočila kupolí a strčila do něj tak silně, aby musel hned vyrazit. Aby si plně uvědomil, že tím, že tu stále je, se vystavuje neuvěřitelnému nebezpečí. Myslela si, že je dávno na cestě na území Noiů, a pohled na něj jí trhá srdce na kusy. „Podzemní vutrinská špionka tě může portálem přenést na Východ, tak utíkej!“

„Bez tebe nepůjdu,“ zavrčel na ni Clive v odpověď. „Bez tebe ne, Freyjo.“

„Takže se mnou?“ opáčila Freyja nedůvěřivě. „*Nemůžeš být se mnou. Jsem na této straně runové kupole a tady už zůstanu. Navždy od tebe oddělená, abych mohla chránit svůj lid. Ale zatraceně, Clive, odejdi alespoň na Východ. Ať mám pocit, že máš proti mágům, až dorazí, naději.*

Tvrdá realita na ni dolehla s napřaženými pařáty...

Můj lid nemá proti moci mágů nejmenší šanci.

„Odved' odsud Amazky,“ naléhal Clive. Učinil krok k bání, jako by pro něj štít nebyl žádnou překážkou, i když oba dobře věděli, že jakmile by prošel jeho povrchem, vzplanul by runovými plameny. Jeho nitro by se zachvátil oheň.

„Ale kam?“ ohradila se Freyja ostře.

Clive stiskl zuby a upřel na Freyju pronikavý pohled, jako by v sobě musel potlačit zaklení. „Na *Východ*,“ vyšťekl. „Jste ostrovem uprostřed rostoucího monstra. Odved' své lidi na *Východ*!“

Freyja přistoupila ke kupoli, nyní už byla od něj jen na délku rozpětí rukou. „Jak?“ namítla se zaťatými zuby. „Jak se dostaneme na Východ?“

„Máte mezi sebou kouzelnice noiského portálu...“

„A kdybychom odešly na Východ, jak bychom tam žily? Mezi muži? Naše náboženství a všechny aspekty naší kultury zakazují míšení s muži.“

Cliveův výraz změkkl a objevila se v něm touha. „A přesto jsi tady. Se mnou.“

Freyje se sevřelo srdce, když opětovala Cliveův vášnivý pohled a vzpomněla si, jak byli před více než měsícem naposledy spolu. Jak se vkradli do lesa na jihozápadě, jak si ve chvíli, kdy byli dostatečně daleko od Amazského území, padli do náruče a oddali se jeden druhému s intenzitou, která jí vzala dech a roznítla tu známou, naléhavou touhu být s Clivem navěky. Bojovat s ním proti mágům. Nikdy ho neopustit.

„Vybrala jsem si svůj národ, to víš,“ řekla mu hlasem zdrsnělým pocitem zmaru. Zmaru nad nemožnou volbou, kterou však byla nucena učinit. „Clive,“ řekla a hlas se jí při vyslovení jeho jména zlomil, „Noiové nám odepřeli vstup. Stejně Iškartanové.“

„Tak ať jdou Noiové a Iškartanové k čertu,“ zavrčel Clive a přiblížil se – nyní se téměř dotkl štítu kupole. „Zavřeli dveře i před mými lidmi. Takže ať jdou všichni k čertu. Stejně – jdi na Východ. Freyjo, Gardneriáni se blíží a v patách mají Alfsigerské. A tuhle kupoli prorazí.“

„To *nemůžou*. Jinak by už tady byli.“

„Lupíny zničili za jedinou noc. Oni *přijdou*, Freyjo.“

Freyja se zatvářila rozervaně. „Královna Alkaia chce zem bez mužů. I kdyby nám Noiové otevřeli své brány, nemáme zájem být součástí jejich země. Jsme svobodní lidé.“

„Nejste svobodní,“ opáčil Clive. „Jste vězni své zkostnatělosti. Držte se jí a zmasakrují vás. Mágové zabijí i děti, Freyjo. *Všechny* vás zabijí. Považují tvůj i můj národ za duchaprázdné bezvěrce. Zabijí *vás všechny*.“

„Naléhala jsem na královnu Alkaiu, aby se poddala a aby odešla na Východ,“ připustila Freyja a nejraději by v tu chvíli proskočila štítem a Cliva objala. „Naléhala jsem také na Radu.“ Po tváři jí stékala slza zklamání. Setřela si ji a rty se jí v slabém, hořkém úsměvu zachvěly. „Oni mě však považují za zkompromitovanou.“ Ukázala mezi ně. „Zkaženou touhle věcí, o které ani nikdy nemluví.“

Clive sraštil čelo a v očích mu vzplála vášeň. „Projdi štítem, Freyjo,“ vybídl ji. Jeho hlas byl nyní něžný a ve výrazu se mu zračila prudká láska, která ji zalévala teplem.

„Ne,“ vyhrkla a důrazně zavrtěla hlavou. „Zůstanu tady –“ ukázala pevně na zem, „na této straně. Musím být tady. Ony mě *potřebují*, Clive.“

Pohlédli si do očí a v Cliveově tváři se objevil zasmušilý výraz. „Já vím, že tě potřebují.“

„Je tu šance, že použijeme portál na Východ,“ řekla mu. „Královna Alkaia shromáždila pod touto kupolí všechny Amazky a nechala svůj Kruh kouzelníc vytvořit řadu nouzových portálů. Takže... Nech mi tuhle jedinou naději. Že když portály na Východ použijeme, možná tě tam najdu.“

Clive stiskl pevně čelist, a když se jeho divoké oči zalily slzami, na chvíli odvrátil pohled. Pak na Freyju znovu upřel své planoucí hnědé oči. „Já tě najdu. Neexistuje žádný štít, žádná runová zeď, náboženství nebo kultura, která mi zabrání, abych tě našel. *Miluji* tě, Freyjo.“

Freyja se rozechvěle nadechla. Cliveova milovaná postava se jí přes závoj slz, které už nedokázala zadržet, rozestřela. „Také tě miluji, Clive Sorene.“

„*Najdu* si tě,“ slíbil Clive, když couval od kupole a nevšímal si slz, které se mu řinuly po tváři. „*Najdu* si tě na Východě.“

Pak se otočil, zamířil do lesa a zmizel.

„Miluji muže,“ přiznává Freyja Wynter a ta slova zapůsobí jako výbuch. Je děsivé a zároveň povzbudivé říci to tak otevřeně. Tak upřímně.

Na této straně báně.

„Já vím,“ opáčí Wynter se soucitem v očích.

„Wynter,“ dodá Freyja nešťastně, „my však tvého bratra a Rhyse Thorima před Alfsigerskými zachránit nemůžeme. Nemohly bychom to udělat, ani kdyby to byly ženy. Je mi to líto.“

Wynter sebou škubne a odvrátí se. Svá křehká křídla kolem sebe ovine ještě těsněji. Pak se prosebně ohlédne. „Tak požádej královnu, aby dostala Amazky na Východ. A je požádej, aby našli runového čaroděje Rivyr’ela Talonira. Aby osvobodil Alfsigerské z moci zalyn’orských náhrdelníků.“

Freyja se zadívá na otisk na Wynterčině krku. „Cítíš v něm něco?“

„Jen stejná pouta,“ přizná Wynter stísněně, jako by však ze sebe dostávala slova jen s největší námahou. „Vogel nad tím ještě nepřevzal kontrolu. Zatím.“

Bezedná bolest ve Wynterčiných stříbrných očích zažehne ve Freyje jiskřičku soucitu. V náhlém rozhodnutí k ní přistoupí, i když část její duše má pocit, že se Bohyně snese z nebes, aby ji pokárala. „Požádáme královnu společně,“ slíbí. „A až dorazíme na Východ, Wynter Eirlynová, pomůžu ti najít Rivyr’ela Talonira. A požádáme vutrinky, aby tvému bratrovi a jeho sekundantovi pomohly.“

Wynterčiny alabastrové rty se roztáhnou ve vděčném úsměvu.

Sovy se začnou pojednou rozrušeně pohybovat a Wynterčin úsměv zmizí, když se nechápavě obrátí na své družky. Ptáci úzkostně zahoukají a pak odletí.

Freyja obrátí svůj pohled zpět k Wynter, jen aby zjistila, že se ika-ralčiny doširoka rozevřené oči upírají na cosi za Freyjíným ramenem.

Velitelka odepne runovou sekeru a šlehne jí kolem sebe. Projede jí hrůza, když zjistí, co se nachází hned za runovou kupolí.

Alfsigerští elfové bílí jako měsíční světlo. Jsou bizarně protažení, jako by je někdo natáhl na skřípec.

A ty jejich *oči*.

Obrovské, šedivé víry. Tvarem jako oči nějakého hmyzu. A po celém jejich bílém alfsigerském oděvu i na jílcích mečů, které drží v rukou, se hemží Stínové runy.

Podivné meče se spirálovitými čepelemi.

Když si je Freyja rychle spočítá, přeběhne jí mráz po zádech. *Sedm marfoirských zabijáků.*

Marfoirové vykročí směrem ke kupoli, jejich pohyby jsou neobvykle sladěné.

„*Vypadněte z naší země,*“ zavrčí Freyja a přistoupí ke štítu.

„Nebojuj s nimi,“ vykřikne Wynter. „*Zabijou tě.*“

Freyje se zachvěje chřípí a chopí se zbraně. „Doběhni pro amazskou gardu,“ přikáže Wynter a krátce se ohlédne přes rameno. „*Běž hned!*“

Wynter přikývne, pak však náhle strne. Freyja se otočí a zjistí, že ze zad marfoirů vyrážejí obrovské pavoučí nohy, které se pak s cvaknutím poskládají. Nohy bílé jako sůl, stejně jako kůže marfoirů.

Freyje se zúží hrdlo a o krok ustoupí.

Marfoirové se jako jeden muž ušklíbnou.

Jejich nohy se s cvaknutím unisono vysunou, roztáhnou a pak se znovu přitáhnou ke štítu, až se ho téměř dotknou. Z konečku každé bledé pavoučí končetiny začne zvlněně stoupat stín, který se nese přes kupoli a rozprostře se po celém jejím povrchu. Jak opar Stínu postupuje, siluety marfoirů tmavnou.

Poslední, co Freyja z vnějšího světa spatří, jsou hmyzí oči marfoira přímo před sebou. Na jeho bělostných rtech se zjeví děsivý úsměv a ji zachvátí hrůza spolu s divokým odhodláním zachránit svůj lid. Rychle zauvažuje, zda na monstra zaútočit, nebo varovat Amazky.

Rozhodnutá v duchu přivolá svou tmavě zelenou klisnu, vřítí se do hájku vstříc milovanému zvířeti a vyskočí na ni. Pak popožene koně dopředu, vytáhne Wynter za sebe a pobídne klisnu k trysku směrem ke královně.

2. KAPITOLA

DEN ZÚČTOVÁNÍ

MARCUS VOGEL

Severní hřbet

Vyhlídka nad městem Cyme, Amazské území

Západní říše

Marcus Vogel shlíží na pohanské město Cyme. Se Stínovou hůlkou v ruce sedí obkročmo na drakovi na rozeklaném, měsícem ozářeném vrcholku Severního hřbetu. Pod nohama zlomeného draka křupe sních. Ledový vítr se opírá do vzdušného šedivého štítu, který Vogel vztyčil nad sebou i nad mnohookým havranem, jenž mu sedí na rameni. Teď sleduje, jak se síť Stínu vlní nad runami pokrytou kupolí, která svírá údolí pod ním.

Amazky jsou v pasti, usmívá se škodolibě. Jako hmyz ve sklenici.

Jako v transu sleduje, jak mlha víří kolem šarlatových amazských run na báni. Tento zlomový pohled na moc Stínu, jenž začíná svůj

souboj s ochrannými runami pevnosti nejvyšší úrovně, vyvolává v jeho energetických drahách záchvěv nadějeplného očekávání. Roztřeseně se nadechne.

Amazské území, ta nepoddajná bašta pohanského vzdoru, konečně brzy padne.

Patří jim to, těm roubačským děvkám, pění Vogel. Za jejich nepřátelství vůči Svaté říši mágů. A za to, že ve svém středu ukrývají zruďnou alfsigerskou ikaralku.

Jeho spravedlivý hněv se stupňuje.

Už nikdy se Amazky nevzeprou Svaté říši.

Nastal Den zúčtování.

Více než tisíc mágů na dračích hřbetech spolu s kontingentem smrtících alfsigerských marfoirů je seřazeno na vrcholku Hřbetu. A těsně pod nimi na kamenném, ledově se třpytícím výběžku stojí Fallon Baneová a její bratři Damion a Sylus, sourozenci a mágové páté úrovně, připraveni vyrazit v čele invaze. S náležitě brutální velitelkou Fallon Baneovou na špici.

Fallon se otočí a setká se s blýskavými zelenými očima Marcuse Vogela. Ten její pohled zachytí a na souhlas přikývne. Není to poprvé, kdy se ptá, proč Prastarý obdařil mocí Černé čarodějky poskvrněnou Elloren Gardnerovou Greyovou místo dokonalé Fallon Baneové.

„Pošpiněná nádoba může být očištěna.“

Svatý verš zazáří Vogelovi v mysli a zalije ho přívalem naděje na vykoupení.

Vykoupení pro Elloren Greyovou.

Vykoupení pro něj samotného.

A pro celou Erthii.

Jeho lačná naděje stoupá, když shlíží na údolí, jež se stále více noří do Stínu. Tíha jeho mnohookého havrana působí jako vyvažující zátěž. Tvor je jeho okno – když Vogel zavře víčka, dívá se mnohými očima svého druhu. Vogel si vychutnává dar této moci od Prastarého i jeho Božský hněv. Cítí, jak očišťuje jeho linie, jak vše probíhá podle Nejsvětějšího plánu Prastarého.

Ikaral Proroctví je mrtev.

Stínová hůlka byla proměněna Svatým posláním.

A Černá čarodějka...

Vogel sklouzne pohledem na svou zeleně se třpytící ruku s hůlkou a libuje si nad nečekaným řízením Prastarého – řízením, díky kterému se Elloren spolu s Velkou Bílou hůlkou, ke které ji Prastarý přivedl, dostane plně pod jeho kontrolu. Viděl, jakou energií Velká hůlka vládne, jakou má dokonalou mušku, když Elloren zneškodnila jeho štíry. Zrození Elloren-bojovnice bylo kupodivu přesvědčivé. A nyní se obě hůlky brzy spojí k obraně Svaté říše mágů.

Vogel se přimhouřenýma očima podívá zpět na amazskou kupoli. Stínová pavučina ji obestřela ještě výš a marfoirové, jejichž bělostné postavy vypadají z této dálky jako pouhé skvrnky, se po ní prohánějí. S rafinovanou vypočítavostí Vogel uvažuje, že i těm nejlepším skrytým vutrinským portálům bude kvůli zpoždění trvat nejméně tři dny, než doručí zprávu o vyhlazení Amazského území do země Noiů.

Usměje se.

Než se Noiové dozvědí o vyhlazovací moci Svaté říše, bude jejich země už ve Vogelových rukou.

A pohanští Alfsigerští budou brzy pohlceni prostřednictvím pout na jejich náhrdelnících Zalyn'or – včetně Wynter Eirllynové, té nečisté okřídlené ikaralky, který se skrývá pod touto kupolí.

Při pomýšlení na ty její nepřírozené opeřené výrůstky se Vogela zmocní odpor. Potom však pocítí jistou úlevu, která otupí bezděčný příval nenávisti. To kreatura Eirllynová je bezmocná malá bestie, ta její odporná křídla jsou odrbaná a neschopná letu, její oheň už dávno pohasl.

Zbaví se jí snadno.

Vogel si vychutnává představu, že ji předá elfům, aby ji zničili, jak uznají za vhodné. Alfsigerský panovník Iolrath Talonir se rozhodl, že se o stvoření postará, přičemž alfsigrské náboženství se ve své nenávisti k okřídleným démonům podobá tomu gardneriánskému.

Ať si Alfsigerští vychutnají tento požehnaný triumf, uvažuje Vogel velkoryse, i když by ji nejraději o křídla připravil sám. Ať se jim dostane požehnání z potrestání té démonky dřív, než si zajistíme vládu nad nimi i jejich zeměmi.

Ozve se zasvištění širokých křídel a přeruší jeho myšlenky. Vogel se otočí, nedaleko přistává na svém drakovi mágský voják. Z černých vlasů mága, který je zamaskovaný jako pyrranský démon, se

vytočí Stínové rohy – rohy, které vidí jen Vogel a jeho Stínoví vojáci. Démonovy oči žhnou pod zeleným maskováním rudě.

Vogel si démona ovládaného Stínem prohlíží se stěží skrývaným odporem. Nadvláda mágů nad mocí Stínu si vyžaduje nadvládu nad ohavnými tvory – kteří stejně budou po Dni zúčtování zlikvidováni.

Voják sesedne z koně. „Právě dorazil runový jestřáb, Vaše Excellence,“ prohlásí a jeho sirnatý pohled vře jako dva uhlíky.

„Nějaké novinky?“ ptá se Vogel.

Bezedný plamen v démonových očích se zbarví do zlověstné rudě. „Posílá zprávu, že ‚vrah‘ Yvana Guryeva, mistr výcviku s magickými hůlkami Mavrik Glass, přeběhl k Noiům.“

Vogelovy energetické kanály explodují ve strašlivém přívalu ohně. Pocit jeho bezbřehého triumfu rapidně uhasne, když si uvědomí důsledky tohoto činu.

Jestliže je Mavrik Glass, náš nejtalentovanější zabiják, zrádce... pak je ikaral Proroctví teoreticky...

... stále neživu.

„Potvrdily se nějaké zprávy?“ otáže se Vogel pomalým a nebezpečně pevným hlasem, zatímco mu v mysli vytane obraz temných křídel.

„Mučili jsme zajatou vutrinskou špiónku,“ odpoví posel. „Řekla nám, že Yvan Guryev přežil. Jeho smrt byla lest.“

Vogelův vnitřní oheň v šoku rozlíceně vzplane.

„Jak je to možné? Ikaral byl přece proboden.“

„Je to lasairský fae,“ odpoví démon. „Vutrinka nám řekla, že načerpal léčivé síly fae, aby se mohl odvrátit z pokraje smrti.“

A oklamat tak celou Svatou říši.

Před Vogelovýmá očima vybuchnou stříbrné plameny, kněz však svou prudkou vnitřní bouří znovu rychle ovládne. „Je to vůle Prastarého,“ prohlásí s mrazivým klidem. „Nechť tedy Proroctví dojde naplnění. Svatá říše mágů brzy získá do rukou nejnebezpečnější zbraň Erthie a zničí bez milosti ikaralského démona.“

Posel skloní hlavu. „Máme zesílit pátrání po Elloren Greyové, Excellence?“

„To není nutné.“ Vogel pozvedne koutky úst. „Vím *přesně*, kde je. A teď mám dokonalou návnadu, kterou ji k sobě přilákám.“

STÍNOVÁ KUPOLE

WYNTER EIRLLYNOVÁ

*Hlavní město Cyme, Amazské území
Západní říše*

Wynter Eirllynová stojí před obrovskou sochou Bohyně uprostřed přeplněného náměstí v Cyme a útroby se jí svírají hrůzou, zatímco nad obléhaným Centrálním náměstím probleskuje karmínové světlo pochodní. Nad ní se tyčí kupole, jejíž šarlatové runy načervenalé září skrze Stín, který nad ní neúprosňe víří.

Zástupy žen a dívek vzhlíží ke královně Alkaii, která stojí na širokém podstavci sochy opřená o hůl, a obklopuje ji Královnina garda – včetně Wynteřiny přítelkyně Freyji. A kolem nich všech se nachází ohromný kontingent amazské armády.

Jsem v pasti, pomyslí si Wynter a její strach se zrcadlí i v chování růžových hýlů, kteří jí sedí na ramenou.

Wynter vycítí další spřízněnou okřídlenou duši. Vzhledne a spatří, jak se k nim snáší osamělý jestřáb. V místě, kudy se okřídlenec musel dostat dovnitř, se Stínová kupole nepatrně rozvlní. Ale... Na tom tvorovi je něco... *špatně*.

Šarlatové zbarvení jestřába se změnilo na šedé a oči ptáka se nepřírozeně stříbrně třpytí. Ohromená Wynter se soucitně zachvěje, když v zběsilém pohybu křídel ptáka vycítí jeho strach.

Ničť a děsíš mě okřídlenče, pomyslí Wynter se stupňující se hrůzou na Vogela. A pak v ní vzplane něco, na co není zvyklá. Něco, co její náhrdelník Zalyn'or, stejně jako u všech elfích Alfsigerských, obvykle potlačuje.

Vzpoura. Jiskra vzdoru dá vznik Wynteřině další myšlence.

Runové dómy jsou začarované takovým způsobem, aby umožňovaly průchod divoké zvěři.

Do šeda zbarvený jestřáb se snáší dolů a zpozoruje nataženou paži amazské ptáčnice, která mu spěšně sebere vzkaz připevněný k ptákově noze poseté runami.

Ptáčnice stiskne svou modrou čelist a safírovýma očima přejede vzkaz. „Má královno,“ pronese a s vážným pohledem plným rozhodnutí pohlédne na amazskou panovnici. „Píše se zde: ‚Ať se vaše země okamžitě vzdá Svaté říši mágů. Nebo budete čelit úplnému vyhlazení.‘“

Když se obsah zprávy roznese po náměstí, propuknou protesty.

Královna Alkaia se opře o hůl a pozvedne zelenou, runami posetou dlaň ke svému lidu. „Svobodný lide amazský.“ Její prastarý hlas se rozléhá, šarlatová runa, která se vznáší ve vzduchu těsně pod jejími ústy, jej zesiluje. „Proroctví bohyně je *tady*.“ Panovnice pohlédne ke kupoli pokryté Stínem a přimhouří své smaragdové oči, jako by ji hodnotila do příštího boje. Pak upře divoký pohled zpět na svůj národ.

„Mágové se domnívají, že nás mohou terorizovat svou Stínovou mocí. Klást nám pouta kolem krku. Mylně si představují, že mohou Pravé dcery Bohyně přivést k poslušnosti.“ Královna se napřímí a Wynter cítí, jak se kolem ní zvedá souhlasná vlna, když panovnice zprávu rozdrtil v dlani. „Požehnané dcery. Kdo z vás pozvedne zbraň a vydá se za hranice našeho štítu, aby rozdrtil tyto útočníky *hněvem samotné Bohyně?*“

Ozve se ohromné zaburácení, jak každá Amazka nad třináct let vytáhne svou runovou zbraň a pozdvihne ji do vzduchu, přičemž šarlatové runy na zbraních planou stejně jasně jako ty, které září na báni města.

Wynter se náhle sevře hrdlo, není to však obyčejné sevření.

To Zalyň'or ji svírá.

Dívka se zalekne, že ztratí schopnost mluvit, když počká jen o vteřinu déle, tak roztáhne svá rozedraná křídla a vykročí vpřed. Královna Alkaia i Freyja se setkají s jejím pohledem s očividným překvapením. Královna zvedne ruku, aby uklidnila dav, a výkřiky se ztiší v pouhý hukot sílící runové síly.

„Žádám, abych mohla poslat zprávu!“ zaskřehotá Wynter a její křídla se v dusivém sevření jejího hlasu Zalyň'orem zoufale třepotají. Královna Alkaia na ni ostře pohlédne. „Jakou zprávu chceš poslat, Wynter Eirlynová?“

„Chci vyslat své okřídlenec!“ dostane ze sebe Wynter, než je její hlas zadušen. Naléhavě ukáže směrem ke kupoli pokryté Stínem.

V očích královny Alkaie se objeví mstivý záblesk. „Pošli tedy svůj vzkaz, okřídlená přítelkyně amazského lidu,“ řekne a hlas jí bojovně vzplane. „Nechť tuto válku rozpoutá ikaralka poznamenaná Zalyn'orem.“

Wynter klesne na jedno koleno a skloní hlavu. Její roztřepená křídla se roztáhnou do celé šíře a Amazky ustoupí, aby jí udělaly místo. Wynter se ponoří do své nepatrné poslední jiskřičky ikaralské síly, nadechne se a pak ze sebe vyfoukne neviditelnou stříbrnou auru.

Vzduchem se jako déšť rozlehne zvuk pleskajících křídel. Ptáci se slétávají ze všech stran, někteří se střemhlav snášejí skrz zastíněnou kupoli: lesňáčci modrohřbetí, strnadci bělokorunkatí. Tangary škra-boškové. Množství jestřábů a sov, orlů a sokolů. Hejno za hejnem krouží dolů, jejich rozčilené štěbetání a krákorání zaskočí lidi na náměstí, zatímco opeřenci míří k jedinému cíli.

K Wynter.

Amazky, které stojí kolem Wynter, užasle couvnou, když ptáci v hustém roji přistanou na její okřídlené postavě.

Když si Wynter uvědomí, že někteří z těchto ptáků pocházejí z Agolithské pouště a že ztratili své obvykle zářivé barvy, přepadne ji úzkost. Peří rudých pouštních jestřábů se změnilo v odstíny šedi. Střízlíci kaktusoví a datlí zlatokřídlí postrádají svou zlatavou barvu. Orli okroví obvykle s očima barvy šafránu jsou nyní cínově šediví a z očí jim plane bílý oheň.

Co vám to udělali?

Ptáci se kolem Wynter mačkají a ti vpředu k ní tisknou skloněné hlavičky. Její chápavé srdce se svírá z přívalu jejich lásky – lásky, kterou ona na tisíckrát opětuje. Dotkne se rukama peří a zavře oči.

Hromadné ptačí varování zasáhne Wynter jako tisíc blesků a její tělo se pod tímto nápořem otřeše.

STÍN, STÍN, STÍN!

Milovaní! opáčí Wynter a zoufale vrhá empatickou myšlenku dusivým sevřením Zalyn'oru.

Ptáci utichnou, náměstí se ponoří do téměř zbožného ticha a Wynter toto ticho využije, aby načerpala odvalu.

Moji milovaní, vysílá zprávu, i když jí hlavu drtí bolest a hrozí, že pokud bude čekat o chvíli déle, její myšlenky se zcela rozpadnou.

Vzlétněte a pronikněte Stínem! Najděte Nagu, nezlomeného draka, a požádejte ji o pomoc!

Zalyn'or se sevře a Wynter zasípe. Když se ptáci jako jeden zvednou, její empatické myšlenky jsou přerušeny. Údery křídel ptáků zní jako bouře, jako řev, který rve Wynter uši. Ptáci stoupají a stoupají a pak prudce proletí přímo skrz kupoli. Stín pokrývající bář se na chvíli roztříští a vzduchem se nese bojový pokřik Amazek. Wynter zírá na to, co způsobila, a srdce jí zběsile buší.

Náhle její myslí projede vlna nenávisti.

Dívka ztuhne, křídla se jí zachvějí a přepadne ji pocit, jako by byla motýlem připíchnutým na konci špičatého klacku. Náměstí jí zmizí před očima a nahradí ho vidina Stínového lesa – vlnících se kmenů stromů a větví z tmavého kouře, jenž stoupá vzhůru z ohořelé země.

Dezorientovaná Wynter se v panice zběsile rozhlíží kolem sebe.

Mezi stromy k ní kráčí Marcus Vogel, v ruce drží šedou hůlku, z níž se plazí Stín. Wynter se zachvěje a její třes zesílí, když na ni Vogel upře své bledě zelené oči.

Ikaralko, řekne.

Náhrdelník Zalyn'or se napne a Wynter trhne hlavou dozadu, zatímco z hrdla se jí vydere přidušený výkřik. Zachvěje se, když ji zachvátí nová, nutková touha po Zalyn'oru, ta stará touha být očištěnou alfsigerskou elfkou. Ano, stále ještě si ze všech sil přeje, aby jí ze zad strhli ta démonická křídla. Teď se v ní však objevila nová, šíleně divoká touha – mít černé vlasy, třpytivě zelenou kůži a černý oděv. A následovat jedinou pravou cestu. Ne cestu alfsigerské víry, ale cestu náboženství mágů.

Tu jedinou cestu k čistotě a spravedlnosti.

Jedinou cestu ke spáse.

Poznání se jako divoká vlna zmocní Wynter.

Čtu jeho myšlenky. Nějak se mi daří skrze Zalyn'or číst Vogelovy myšlenky. Povzbuzena zklidní dech, sebere odvahu a zavře oči.

Do její empatické mysli proudí hustý kouř, zatímco Wynter sleduje své spojení s Vogelem, který veškerou svou Stínovou sílu soustřeďuje do hůlky, již svírá v ruce. S potlačovaným strachem sleduje Wynter jeho pouto... přímo do hůlky.

Náhle cítí, jak jí dlažba náměstí pod kolena zmizí.

Její tělo klesne a ona vykřikne, když se se zoufale šermujícímá rukama řítí do propasti. Obklopí ji temné oči, které se při pádu míhají kolem ní. Kruté, démonické oči. Některé jsou rudé a v některých víří kouř. Na Wynter útočí nekonečná zloba a zmar.

Co jsi to udělal? křičí Wynter na Vogela. *Uvědomuješ si, s čím ses to spojil?*

Prudký náraz udeří do empatických smyslů a Wynterino spojení s Vogelem se přeruší. *Špinavá ikaralko!* křičí ještě na ni, zatímco jejich propojení odeznívá.

Wynterino vědomí se vrací zpět na rudě osvětlené amazské náměstí. Dlaněmi a koleny se opírá o kámen a sípavě oddychuje.

„Wynter, co se stalo?“

Wynter zvedne hlavu a setká se s pohledem Freyjiných oříškových očí. Nemůže promluvit, třesoucímá se rukama se tedy chopí límce tuniky a šklubne jím tak silně, až se látka roztrhne.

Amazské bojovnice včetně Freyji, které stojí proti ní, zděšeně couvnou.

Wynter sklopí zrak a zakymácí se. Z jejího Zalyň'oru se větví temné linie Stínu a zarývají se jí pod kůži jako žíly nějaké choroby.

Wynter se podívá na královnu Alkaii pohledem lapeného ptáčete, zatímco se snaží udržet poslední střípek své svobodné mysli, aby ho nevtáhl Zalyň'or do své propasti. „Odved' své lidi na Východ,“ zachrčí přes Vogelův stisk. „Teď už ho nic nezastaví. Chystá se ovládnout celý Alfsigroth. A slyší nás a vidí. Skrze mě.“

Pohled královny Alkaii se změní ve smrtící. „Tak ať nás slyší,“ vybuchne. „Ať slyší, že ikaralka zvedá pěst proti Svaté říši mágů a tluče křídly proti vlně jeho démonů. A ať Marcus Vogel slyší, že my, svobodný lid Caledonských hor, se neskláníme před nikým kromě naší vyvolené Královny a Velké Bohyně na Výsostech.“

Wynter opět ucítí Vogela. Tentokrát je však maličký a lstivý. Číhá těsně za jejíma očima, zatímco se v jejím zorném úhlu rozvlní tenoučká stopa Stínu. Náhle se Wynter dívá jeho očima a shlíží dolů na zastíněnou kupoli nad zemí Amazek.

Shlíží dolů spolu s jeho armádou.

Dívka pocítí náhlé nutkání varovat královnu před Vogelovým záměrem, slova jí vážnou v ústech a nemohou ven. *Odved' své lidi na Východ, ihned! Spojil Svatou říši s mocí démonů, kterou teď chce rozpoutat!*

Ale ať se snaží sebevíc, Wynter nemůže promluvit. Bolestivě přitáhne křídla, snaží se životně důležitou zprávu vykřičet, ale zvedá se v ní jen vlna nevolnosti. Nedokáže ji potlačit, a tak s otevřenými ústy zavravorá dopředu a začnou z ní jako cákance temné špíny tryskat zvratky, které se rozlévají po dlážděném náměstí. Když se z nich počne zvedat Stín, propukne panika.

Všechny bojovnice, které stojí kolem Wynter, kromě Freyji, tasí zbraně, šipy připraví do vodítek a oči upřou na Wynteřinu zhroucenou postavu. Ta bezmocně hledí na zděšenou tvář královny Alkaii a snaží se popadnout dech, najít svůj hlas.

„Nestřílejte!“ zaprosí Freyja a vrhne se před ležící Wynter. Znepokojeně si na ni podívá. „Wynter... Co jsi viděla?“

Freyjina slova přeruší stříbrný záblesk z karmínových run amazské kupole a celé údolí se na okamžik rozjasní.

Všichni zmateně vzhlednou.

A pak, jako když pozhasínají hvězdy, jim všechny šarlatové runy na kupoli zmizí z očí.

Wynter se sevře žaludek. „Je tady,“ stihne ještě říct předtím, než se ozve ohlušující výbuch a ochranná kupole nad Cymem exploduje ve tříšti Stínu.

4. KAPITOLA

HNÍZDO DĚMONŮ

LUKAS GREY

Kobka ve Stínovém hnízdě

Neznámé místo

Lukas Grey se probere k vědomí a zalapá po dechu.

Zjistí, že leží spoutaný temnými úponky na podlaze kobky v jákémisi vězení. Mříže jeho cely tvoří tmavý kouř a hned za nimi se nachází mnohem větší místnost. Každá živelná dráha v jeho těle je bolestivě napjatá, jeho magii natahuje drtivá síla. Pohledem divoce

těká kolem sebe, zrak má zastřený mlhou a v hlavě se mu honí jediná zoufalá myšlenka.

Elloren! Nikde po ní ani stopy.

Vzpomene si na ten poslední mučivý záblesk, kdy zevnitř zlatého portálu křičela jeho jméno. Sevře pravou pěst a ve svém zoufalství zatouží po hůlce.

Zkoumá jeskyni a všímá si každého detailu. Mladého strážce páte úrovně, který stojí hned za vlnícími se mřížemi. Bizarní katakomby stoupající po stranách kolosální klenuté sluje. Zdá se, že se táhnou jako obrovské vosí hnízdo do nekonečna. Z jednotlivých buněk se vynořují mágovští vojáci se zářícíma šedýma očima a s nepřírovnou hbitostí slézají dolů. Další šedoocí mágové pobíhají příčinnivě jeskyní. Několik z nich si vede mnohooké draky poseté Stínovými runami – jejich mohutná těla se blýskají všemi odstíny oceli.

Lukas zahlédne vojáka, jehož zná, Currena Della. Pamatuje si ho ještě z Verpacie jako talentovaného vojenského učedníka čtvrté úrovně, byl plný ideálů, oblíbený a dychtivý bránit Svatou říši. Když si však Lukas všimne prázdného, divokého výrazu v mladíkově tváři, útroby se mu sevrou hrůzou.

Lukas zvedne oči a zpozoruje zpustlé marfoirské elfy, kteří na svých sněhobílých pavoučích nohách šplhají po stěnách, a podlouhlé přízračné mnohooké netopýry, kteří visí na každém výběžku. Na dně jeskyně pobíhají Stínem poskvrnění štíři. Obrovský hmyz tiše štěbetá a jejich hrudní koše na sobě nesou Stínové runy. Většina škorpiónů má další oči a Lukas zahlédne jednoho, jehož krk i hlava jsou pokryty celistvou masou očí.

Síla v jeho drahách zahoří, na hrudi pocítí horko. Ještě jednou přejede zrakem po výjevu a pohled mu zalétne k hůlce, kterou svírá jeho strážce v zeleně se třpytící ruce. Nenápadně začne testovat svá Stínová pouta a najde skulinu těsně nad levou rukou...

Jako by strážce vycítil Lukasovu rodící se vzpouru, probodne ho nelítostným šedým pohledem a zvedne hůlku.

Lukase zasáhne blesk Stínu a vyvolá explozi bolesti, až se prohne v zádech jako luk. Z úst se mu vydere chraplavý výkřik a ztratí vědomí.

Když se probere, hýbe se – čtyři mágové ho vláčejí černým kameným tunelem. Pochodně hoří šedým, stříbřitě prskajícím ohněm a vrhají mdlé kovové světlo.

Zády dře po drsné podlaze a záda mu křižují rány, mladý velitel zatíná zuby v agonii. Napne svaly a zkouší pevnost pout. Zjišťuje, jak blízko je jakákoli *hůlka*...

Jeho mágovští strážci zpomalí a Lukas otočí hlavu, aby spatřil, jak k němu s planoucíma bledě zelenýma očima kráčí Vogel. Na kněžské tunice má vyšitého bílého ptáka, tmavý plášť mu splývá ze zad.

Mágové Lukase pohodí Vogelovi k nohám.

Lukas zalapá po dechu z bolesti, která zarezonuje v jeho liniích, a přinutí se pokleknout. Střetne se s Vogelovým pohledem a zlo-
myslně se na něj usměje. „Dobrý den, Marcusi. Vizáž démonického kněze ti sluší.“

Vogel vztekem rozžhavený do běla se rozmáchne a udeří ho do obličeje. Když se na něj Lukas vrhne, kolem stojící strážci ho rychle sváží dalšími Stínovými úponky a přišpendlí ho s roztaženými rukama k podlaze. Čtyři hůlky teď míří na jeho hrud’.

Vztekem vibrující Lukas pohlédne na Vogela s vyceněnými zuby. „Chtěl bych vidět, co bys zvládl sám bez těch svých Stínových mazlíčků, co mě drží,“ zasyčí Lukas.

I přes zaslepující vztek si nemůže nevšimnout záblesku zuřivosti ve Vogelových očích.

„Ach,“ zakření se Lukas a nevšímá si krve, která mu stéká po obličeji, ani pulzující bolesti na tváři. „Nevyšly ti plány?“ Zazubí se ještě více v naději, že Vogela, který zoufale touží po informacích o Elloren, vyprovokuje. „Utekla ti, co?“

Vogel přimhouří oči a přejede prsty po své hůlce. Vypadá teď, jako by se trochu uklidnil, i když má oči podivně lemované stříbřitým ohněm.

„Měl jsi před sebou takovou budoucnost,“ zavrtí hlavou. „Měl jsem tušit, že s tebou budou problémy, už z toho tvého rouhání, ale věřil jsem, že tvá loajalita je ryzí. Místo toho jsi udělal vše pro to, abys z mé Černé čarodějky učinil staen’en, děvku, která se postaví proti všemu, co je čisté a dobré. A teď za to budeš pykat.“

Vogel pozvedne hůlku a Lukas zalapá po dechu, když se mu jeho Stínová pouta na okamžik zařívou do kůže jako zahnuté nože. Potlačí výkřik, který se mu už už dere z hrdla.

A přinutí se raději k posměšnému úšklebku. „Elloren má větší moc než ty. A s její pomocí tě *rozdrťí*.“

Vogel nadzvedne koutky rtů. „Věděl jsi, že ikaral, Yvan Guryev, přežil?“

Lukasovou energií projede blesk žárlivosti.

Vogelova ústa se roztáhnou do zářivého úsměvu. „Ach, to jsem cítil.“

Lukas se vyleká. „Jak?“ vyhrkne, celý rozrušený odhalením Vogelovy schopnosti empatie.

Vogel si klekne na jedno koleno a oči se mu vypočítavě zalesknou. Zvedne svou Stínovou hůlku a přitiskne její hrot na dlaň Lukasovy ruky.

Když z hůlky vyrazí úponky Stínu a plazí se po jeho liniích zasvěcení, Lukas se zachvěje. „Co to děláš?“ zeptá se vyveden z míry.

Vogel se na něj šibalsky podívá, jako by chtěl říct: *Aha, dostal jsem tě*. „Pronikám do kouzla,“ prohlásí. „Abych se spojil se svou Černou čarodějkou.“

Lukasovi se před očima bíle zajiskří a z hrdla mu unikne zavrčení, jak napne proti poutům veškerou sílu, kterou ještě má. „Zabiju tě,“ vyštěkne celý bez sebe. „Zabiju tě, jestli se jí dotkneš.“

Když Vogel promluví, jeho tichý hlas zní výsměšně. „Vadí ti, že jediným důvodem, proč jsi přežil můj oheň, je to, že je celá poskvrněná od ikarala? Že jsi přežil kvůli jeho hlubokému, hadímu polibku?“

Lukase pohltní další plamen žárlivosti smíšený s nenávistí k Vogelovi, když se dozví důvod, proč přežil – Ellorenin wyvernský oheň. Z jejího svazku s Yvanem Guryevem.

„Přidej se ke mně,“ vyzve ho Vogel vážně a v očích se mu blýská. „Společně můžeme Yvana Guryeva porazit a pozvedneme Elloren k ohromné moci.“

Lukas se uvolněným poutem vrhne po Vogelově hůlce, ale kněz couvne rychle jako had. Švihne hůlkou, z hrotu vyletí Stínové úponky a Lukas zachrčí, když mu Vogel ruku, kterou používá ke kouzlení, zkrouť. Lukas vrhne vražedný pohled na Vogela, jehož šedá barva očí se prohloubí. Lukas strne v ohromení nad tím, co to znamená.

„Připojíš se ke mně, ať už z vlastní vůle, nebo násilím,“ oznámí Vogel klidně. S téměř soucitným výrazem skloní hlavu. „Stejně tak jako moje Černá čarodějka. Zbloudila, ale já pomůžu spasit její duši. Elloren naplní Prorocství, zničí ikaralského démona a očistí Východ.“

Lukase zaplaví pocit starostlivosti a lásky. Je silnější než jeho žárlivost na Yvana Guryeva. Silnější než cokoli na Erthii. Přívál ochranného citu zesílí, když se na Vogelovo rameno snese děsivý, mnohooký havran a počne Lukase pozorovat.

Najdi Yvana Guryeva, Elloren, zuří Lukas. Najdi ho i kohokoli jiného, kdo má moc, aby se s ním spojil. Osvobod se od našeho svazku a uvolni svou magii.

Pak sežehni tady toho ničemu plnou silou své moci Černé čarodějky.

5. KAPITOLA

OHĚŇ A STÍN

ELLOREN GREYOVÁ

Dyoiský hvozď

Východní říše

Elloren.

Yvanův hluboký hlas mě rozechvěje a tep se mi zrychlí. Plamenná aura, která mě obklopuje, probleskne před mýma očima a změní se ve zlatý chaos, zatímco nepřátelský fialový les kolem mi zmizí z dohledu.

Plamenná aura přichází ze severovýchodu a narůstá. Když se s omamujícím žářem proplete mými zašmodrchanými energetickými kanály, tělo se mi v jejím mocném proudu rozechvěje. Jako by se snažila vypálit si napříč vzdáleností mezi námi cestu.

Dokonce i tváří v tvář takové auře zalapám nevěřičně po dechu, *Yvane, jsi snad naživu?*

Plameny zvyšují svou intenzitu a já v jejich síle cítím výbušnou touhu. Hlavou se mi honí všemožné myšlenky. Tahle aura sem

vplula po útoku štíra tak rychle – hned poté, co mě Lukas protlačil portálem do Východní říše.

Obětoval svůj život za můj.

Hrdlo mi dusivě svírá smutek. Sotva dýchám, když si vzpomenu, jak jsem naposledy spatřila Lukase, jeho zelené oči upřené do mých v momentě, kdy byl zasažen do zad Vogelovým temným ohněm.

Plamenná aura jako by vycítila mou úzkost, její proudění kolem mě sílí až do vibrací.

Sladký Prastarý.

Jsem si jistá, že to je Yvanův plamen. Tenhle proud wyvernské síly mě pohltil už dřív, když jsme se sblížili polibkem.

Při představě, že je Yvan naživu a Lukas pro mě navždy ztracený, se mě zmocní šílený zmatek, žhnoucí a syrový. Slzy mi zdrceně zalijí oči, když si vzpomenu na Yvanova slova: *Dračí polibek připoutá draka k jeho družce. Poznám, až budeš v nebezpečí. Vycítím každou bolest, kterou zažiješ.*

Cítím čím dál větší úzkost. Mohl Yvan nějakým způsobem přežít a skrývat se jako já? Na útěku, zamaskovaný šedivou barvou jako Elfhollen?

Burácení wyvernského ohně prořízne dětský křik.

Strašlivě se leknu a oheň se odtrhne od mých linií takovou silou, že mě odhodí ve směru svého proudu na severovýchod a já dopadnu na zem na všechny čtyři. Purpurová krajina se mi opět vyloupne před očima, zatímco runa na rozpoznání démonů, kterou mi na břicho vytetovala Sage, mě začne pálit.

Se zběsile tlukoucím srdcem přejedu pohledem vše, co mám před sebou. Jsem v poli pohupující se fialové trávy, vedle mě se povalují těla tří škorpiónů, které jsem právě zničila. Kouří se z nich. Za nimi se nachází purpurový les. Předě mnou stojí mladá červonosá dívka s mágovskými rysy, za zády má svou nemocnou, fialově zbarvenou matku se špičatými ušima a mladou sestru. V ruce dospívající dívky je dýka. Všechny mají oči rozšířené hrůzou. Vtom se za mnou spolu se *zasvištěním* ozve skřípavé *syčení*.

Rozhlédnu se kolem. Čtyři obrovské netopýří přízraky, velké jako lidé, se na kožovitých křídlech snášejí na mýtinu. Cení tesáky

ostré jako srpy a blíží se ke mně. Jejich vůdce se rapidně zvětšuje a zacloní mi výhled. Jako by se ke mně plížila zubatá noční můra...

Odkutálím se do strany, abych se vyhnula jeho útoku, a pak vyskočím. Křídlem mě praští do boku a já se zachroptěním upadnu zpátky na zem. Suchá tráva mi poškrábe obličej a v nitru pocítím nával strachu.

Lukasův hlas mi pronikne do mysli. *Potlač svůj strach! Oni se jím živí!*

Se zaťatými zuby zatáhnou mocně za svou ohnivou sílu tak, jak mě to naučil Lukas, a zdusím své emoce. Vyškrabu se na nohy a v tu chvíli mě netopýr svými drápy sevře v pase a zdvihne mě k nebi. Vyrazí mi veškerý vzduch z plic a mé tělo se prohne do písmene V. Svět se pode mnou zhoupne, kopu a zmítám sebou, zatímco se snažím dosáhnout na své runové dýky. Když spatřím, jak ostatní tři netopýří přízraky roztáhnou svá křídla a vzlétnou, zmocní se mě ještě větší panika.

Mladá dívka se ke mně rozběhne, a když vrhne svou zbraň jako letící stříbrný paprsek, v jejím srdcovitém obličejí se zrcadlí divoké odhodlání.

Její nůž si nade mnou najde s tupým cinknutím svůj cíl.

Netopýr zuřivě zasycí a já jsem náhle volná. Stěna levandulové trávy se rozletí proti mému obličejí a já bezděčně přikrčím nohy i ruce. Praštím sebou o zem, až mi poskočí všechny kosti, pak se kutálím po drsné trávě.

Spirálovitá Bílá hůlka, kterou mám stále zastrčenou v botě, mě brní na lýtku a já po ní s bušícím srdcem sáhnou.

Stále mám dokonalou mušku.

Zmocní se mě urputné odhodlání válečníka. Vyskočím na nohy a odepnu dvě runové dýky z boků, v ruce, kterou čaruji, mám mocný nůž Ash'rimon, který mi věnovala Valasca. Přimhouřenýma očima sleduju netopýra, jenž se mě prve zmocnil, jak dopadá na zem jako chrčící, vzpínající se masa, která se snaží ze sebe se škubáním a trháním vyprostit nůž. Zbylí tři přistanou za ním a jejich černé ještěří oči se na mě upírají.

Výcvik Lukase, Valasky a Chi Namové se zastaví na místě a já si rychle všimnu jediné Stínové runy na spodní části hrudi každého

netopýra. *Nejsou to runy na odrážení magie*, zaznamenám chladně, když mě v jediném okamžiku zasáhne další uvědomění...

Jsem v otevřené válce s Marcusem Vogelem.

Ve válce o kontrolu nad svou vlastní proklatou mocí.

„Nedostaneš mě,“ syкну. Vzplane ve mně hněv, který pohání vzpomínka na Lukasovy trpělivé ruce dotýkající se mých, když mě učil, jak používat právě tyto dýky. Jak jsem prsty přejížděla po nabí-
tých runách a odříkávala kouzlo zesílení ohně tak, jak to činím teď.

Netopýří shrbené postavy postupují vpřed, chřípí se jim chvěje a při tom syčí, plivou a cení zuby. Já jsem však strach překonala, vztek mě rozžhavil do běla a chystá se jej spálit na popel.

„Jdi do háje s tou svou Svatou říší mágů,“ zavrčím na Vogela. Napřáhnu paže a ve vzduchu se zjeví průsvitné zelené vodící čáry hůlky, které vidím jen já. Vedou od hrotů mých dýk k hrdlům nejbližší stojících bestií – toho zraněného netopýra a ještě jednoho vedle něj.

Se vzteklym zavrčením dýky vrhnu.

Nože prolétnou vzduchem a dvojitým zásekem se oběma netopýřům zabodnou do širokých krků. Ohromné tlamy netvorů se rozevrou a vyjdou z nich kovově znějící skřeky, načež jim explodují hlavy a horní části trupů v zářivých koulích zlatého plamene. Nej-
mocněji vybuchne potvora, do níž se zabodl Ash'ron.

Zbývá dva netopýři se na mě vrhnou a já se rozběhnu jako o život.

Uslyším za sebou čvachtavé funění. Cítím, jak mi kotník sevře pařát s drápy, svalím se dopředu a pak se stočím a přitisknu prsty na runy k navrácení zbraně, které mi Valaska vyznačila na dlaních. Značky se nyní skrývají pod mým šedým maskováním.

Dýky vylétnou z mrtvých, hořících netopýřů a vmžiku se ke mně vyříti zpět. Jejich jílce narazí s uspokojivou ranou do mých dlaní. Přitisknu prsty na ohnivé runy, jeden nůž zabodnu do netopýra, který mě drží, a druhý mrštím mezi oči toho, co se ke mně blíží. Hlavy obou tvorů explodují v plamenných koulích.

Polije mě horko, sevření kolem kotníku povolí. Odplázím se pryč, ztěžka dýchám, zatímco sebou hořící netopýři mrskají a zmítají. Pak se utiší. Postavím se na nohy a s nervy vyladěnými na sebemenší známku nebezpečí přejedu pohledem levandulové pole a fialový les. Srdce mi v hrudi buší jako šílené, žádné další hrozby však nevidím.

Nic než ševelící listí, bouřkou potemnělou oblohu a nepřátelskou auru hustou jako dehet, kterou vyzařuje les.

Zvednu ruce, dýky se vyškubnou z těl bestií a vlétnou mi zpátky do dlaní. Jejich jílce mě i na ohnivzdorné kůži pálí. Cítím na lýtku, jak se hůlka rozechvívá energií, a jsem jí vděčná za pomoc. Mám pocit, jako by mi do žil proudila tekutá ocel, a otočím se k dospívající dívce, urisské ženě a děcku.

Když se můj pohled setká s dívčíným, spatřím v jejích očích výraz, jako by stále ještě bojovala. Její matka se přesunula až k okraji lesa, holčička se schovává za ní. Její fialová tvářička zalitá slzami na mě vykoukne zpoza matčiny sukně a hrůza v té nevinné tváři ve mně vzbudí hluboký soucit.

„Jsi v pořádku?“ zeptám se jí.

Dítě se lekne a přikrčí se za matkou, která mě pozoruje horečnatýma očima, v její ztrhané tváři se zrcadlí patrný šok. Mladé děvče se na mě podívá, pak na mě a strnule přikývne.

Přinutím své pohmožděné tělo k pohybu. Vsunu si dýky zpět do pouzder a vydám se k jednomu z doutnajících netopýrů. Vytrhnu dívčin nůž z jeho tvrdé kůže, která je zahalená plameny, otočím se a vykročím k dívce, ignorujíc bodavou bolest v kotníku. Zbraň jí podám rukojetí napřed.

Dívka se na mě podívá zranitelnýma očima, přerývaně se nadechne a pak přikývne. Když ode mě přijímá nůž, v tváři se jí zračí úleva.

Závažnost situace na mě náhle dolehne jako těžké břemeno. Navenek jsem klidná, ale krev mi tepe ve spáncích a žaludek se mi svírá hrůzou.

Jdu se střetnout s Vogelem a Proroctvím.

Lukas je pryč. Chi Namová taky. A jen Prastarý ví, co se stalo s Valaskou.

Prsty si prohrábnu zacuchané šedivé vlasy a příval smutku a stesku po Lukasovi – po všech – mě zasáhne sžíravou silou. Jsem Vogelovi vydaná napospas, nemám se o co opřít. Dýchám nerovnoměrně, rozechvěle. *Jak to můžu zvládnout sama?*

Mysl mi zaplní srdcervoucí vzpomínka na Lukasův hlas. *Jsi silnější, než si myslíš. Jsem si tím jistý. Vždycky jsem byl.*

Vůle bojovat se probouzí a proniká žalem.

Stesk ji pohání.

Překvapuje mě, jak intenzivně a houževnatě se mě drží vůle. *Takhle by si to přál*, říkám si v duchu a nedovolím svému srdci, aby podlehalo přívalu emocí. *Všichni by si to tak přáli. Chtěli by, abych zůstala bdělá a vytrvala.*

Poté, co se sklidním, se vrátím k netopýrům, z jejichž ohořelých hlav šlehají plameny a vznáší se temný dým. Zastavím se nad nejbližší mrtvolou a prohlížím si neznámou Stínovou runu na její hrudi. Jsem si vědoma, že se dívám na svého nepřítele.

Nepřítele, který zabil Lukase.

„Dávej pozor, kdybys viděla na stromech nebo na obloze nějaký pohyb,“ upozorním dívku přes rameno. Ta přikývne a sevře nůž ještě pevněji. Já zatím upřu pohled zpět na zlikvidovanou bestii a klesnu před ní na jedno koleno.

Z kruhové runy na její ohořelé hrudi se vinou tenké, téměř elegantní úponky Stínu, ve vzduchu kolem je téměř hmatatelně cítit energie. Opatrně projedu rukou kouřovými úponky. Ty se stříbrně zatřpytí a s nepřírozeným zachvěním mě štípnou do kůže. Jemné, uklidňující vrnění mé Bílé hůlky v botě na lýtku ustane.

Jako by se hůlka schovávala.

Podívám se blíž. Protáhnu ruku mezi úponky, znepokojivé chvění zesílí a pak přitisknu dlaň na Stínovou runu.

Mihotavá energie vybuchne, fialový svět potemní. Pod šedým maskováním se mi náhle objeví linie zasvěcení – na rukou a zápěstích se rozvětví temné, zkroucené čáry. Projede mnou úzkost. Snažím se ruku vytrhnout, jen abych zjistila, že k runě přirostla.

Ve výjevu přede mnou se objeví průsvitný obraz Lukase. Je bez košile a těžce dýchá, jeho svalnaté tělo je připoutáno ke kamenité zemi jakýmsi Stínovými úponky, ruku, kterou čaruje, má nataženou a přichycenou k podlaze sluje. Hrud' mu přetínají krvavě rudé stopy po bičích a za ním se nacházejí mříže zhotovené ze Stínu.

Rozhořčeně a nelítostně se ve mně vzbouří veškeré emoce.

„Lukasi!“

Jeho zrak se setká se s mým pohledem, v zelených hlubinách jeho očí spatřím vzdor.

„Jdi rovnou do pekla, Marcusi,“ zavrčí, když se náhle přede mnou zvedne přízračná ruka svírající tmavošedou hůlku. Jako by to byla

moje ruka, můj zrak. Hůlka se spustí a dotkne se Lukasových linií zasvěcení a on zasténá, tělo mu očividně napne bolesti.

„*Lukasi!*“ znovu vykřiknu a šátrám prsty, abych se ho mohla dotknout. Moje ruka však přízračným výjevem jen projede. Na zádech ucítím přívál energie, který ve mně vzbudí náhlý, nepřírozený pocit vědomí.

Lukasův obraz mi zmizí z očí, moje vidina se vrátí zpět k netopýří mrtvole přede mnou. Stisk Stínové runy na mé ruce zčistajasna povolí.

Hrdlo se mi sevře. „Ne... Lukasi... Ne.“

Horečně tisknu obě ruce na runu, ale její kouř se rozplynul spolu s oparem, který vycházel z run na ostatních netopýrech. Zůstaly pouze jejich šedé otisky. Zvednu paže a lehce se mi zatočí hlava, když zjistím, že linie zasvěcení se mi opět skrývají pod maskováním.

Jako by něco spojení přerušilo.

Srdce se mi rozbuší silněji.

Lukas je naživu. Je naživu.

Zběsile se snažím srovnat myšlenky. Ten portál, který nestihli úplně nabít a kterým jsem prošla, musel mít značnou časovou prodlevu, uvědomím si, i když se mi zdálo, že cesta trvala jen okamžik.

Mysl mi nahlodávají stupňující se obavy. *Jak dlouho držel Vogel Lukase ve své moci? Proč jsem mohla na chvíli spatřit své linie zasvěcení?*

A ten Vogelův Stínový oheň – jak to Lukas přežil?

Odpověď mě do srdce zasáhne jako blesk z čistého nebe.

Stejně jako jsem to přežila já. Yvanovo pouto wyvernského ohně mi propůjčilo imunitu vůči popálení. A já jsem ten wyvernský oheň předala Lukasovi pokaždé, když mě líbal a čerpal mou sílu.

Což znamená... že jsem Yvanovo ohnivě pouto musela přenést i na Lukase.

V hlavě mi divoce víří myšlenky. *Sladký Prastarý. Yvanův oheň zachránil Lukase.*

Ale... Pokud je Lukas naživu, kde je?

Mým tělem projede plamenné odhodlání, rukou, kterou čaruju, mimoděk sáhnu po svém ash'rionském noži.

Musím se vrátit na Západ a zachránit ho.

„Ny'laeo!“

Dívčín hlas prořízne mé rebelské myšlenky. Otočím se, konečně zaregistruji, že mě volá mým falešným elfím jménem.

„Jaký je den?“ dožaduji se.

Podívá se na mě se zjevným zmatkem. „Třetí týden sedmého měsíce, myslím. Já jsem... Ztratila jsem přehled.“

V hlavě se mi zoufale honí myšlenky. *Víc než týden. Lukas byl ve Vogelově držení více než týden...*

„Na koho jsi křičela?“ vyhrkne děvče rozkazovačně.

Upřeně na ni pohlédnu. „Na někoho, koho potřebuju zachránit.“ Rozprší se. Zvednu se, pohledem přejedu po stromech, jako bych mířila lukem se založeným šípem, a mé myšlenky se rozhoří.

Potřebuju uvolnit svou sílu, a to *rychle*, abych mohla najít Lukase. Což znamená, že potřebuji pomoc lidí zběhlých ve složité magii.

Musím se dostat k wyvernské gardě.

Tam mě chtěli Lukas, Chi Namová a Valaska odvést. Pyšní se nejmocnějšími kouzelníci a kouzelníky všech říší včetně portálových kouzelníků – a pokud se mám co nejrychleji vrátit do pouště, budu portál potřebovat.

A přestože Chi Namová už není po mém boku, budu tam mít spojení.

Trystana. Musím najít svého bratra.

Roztřeseně se nadechnu a doufám, že se můj nejmladší bratr do wyvernské gardy dostal, když prchal na Východ spolu s naším starším bratrem Rafem a ostatními našimi milovanými. Tierney, Sage... I oni se chtěli přidat k wyvernské gardě.

Podívám se směrem k nepřátelskému lesu. Když si představím mapu Vonoru Chi Namové, náročnost cesty, která leží přede mnou, mnou otřese. Hory Vo představují hrozivou bariéru, a to i bez jejich vražedného bouřkového pásma. A před horami leží zrádná řeka Zonor...

„Ny’lao, co se stalo?“ táže se dívčina a její zelené oči planou ještě naléhavěji. Jako by už konečně sebrala dost odvahy na to, aby si ode mě vynutila odpovědi. Důrazně ukáže na netopýry. „Co to je za runy?“

Zatímco do mě buší déšť jako jehličky, opětuju její vyděšený pohled. „Runy zatracených mágů,“ odpovím a jsem rozpolcena z toho, že bych měla ji a její rodinu vtáhnout do svého prokletého

světa. Podívám se na její nemocnou matku a malou sestru. Holčička chraplavě zakašle a já dojdou k neuvěřitelnému poznání – jejich situace je tak zoufalá, že cestovat s Černou čarodějkou, kterou pronásleduje spousta mocných sil, je pravděpodobně jejich nejlepší šancí na přežití.

„Musím se dostat k wyvernské gardě,“ řeknu dívce.

„Proč?“ opáčí s napětím v obličejí srdcového tvaru.

Oblohu rozetnou blesky a nad hlavou nám zaduní hrom.

Protože jsem Černá čarodějka, málem téměř vyzývavě odpovím.

A chci zlomit Prorocství co možná nejokázaleji. „Můj bratr je ve wyvernské gardě,“ řeknu místo toho. „Může nám pomoci.“ S vděčností ukážu na nůž v její ruce. „Zachránila jsi mi život.“

„Ty jsi zachránila naše,“ opáčí dívka, jako by tím byla věc vyřešena.

„Jak se jmenuješ?“ zeptám se.

Zaváhá a zaujme bojový postoj. „Nym’ellia,“ odpoví a já okamžitě pochopím, proč má tahle malá divoška potřebu vyslovit své jméno jako nějakou výzvu. Je to tak výrazně urisské jméno. Jméno dívky, která má černé vlasy, třpytivě zelenou kůži a oči barvy lesní zeleně jako Gardneriánka. Dívka, která vypadá úplně jako mágyně.

Nemohu si nevšimnout uší, které Nym’ellii vykukují ze zplihlých, nemytých vlasů. Jejich okraje byly kdysi zřejmě zašpičatělé, teď je zdobí zubaté jizvy. Na Západě jí je nejspíš seřízl stejný rozvášněný dav, který napadl i Olilly. Obrátím se na její matku a sestru, které sužuje horečka, a tázavě zvednu obočí.

Dívčin bojovný duch nepatrně pohasne. „Moje matka se jmenuje Emberlyyn,“ pronese zamračeně s ustaraným výrazem. Zdá se, že vycítila, kam míří můj dotaz, „a moje sestra je Tibryl.“ Podívá se mi přímo do očí. „Mají rudou chřipku.“

„Já vím,“ odvětim. „Měla jsem ji, když jsem byla malá.“ Podívám se ještě jednou na Emberlyyn, která se opírá o jeden z obrovských fialových stromů a lehce objímá své dítě. Obě jsou zrudlé horečkou, ústa mají mohutně pokrytá skvrnami rudé chřipky.

Potřebují norfurovou tinkturu, a to co nejdrův.

Otočím se zpátky k Nym’ellii. „Máte namířeno do Voloi?“

Přikývne a vytáhne z kapsy tuniky zlatý kompas. „Jsme necelou míli od řeky Zonor.“ Pohlédne na kompas a pak namíří prstem na řadu stromů v lese před sebou. „Tudy.“ Na Východ.

Složím zbraně a nadechnu se. „Dobře, pojďme tedy,“ podívám se na ni odhodlaně. Odvahu mi dodává teplá, tetelící se energie, jež opět stoupá z hůlky zastrčené v holínce na lýtku. „Pojďme do země Noiů,“ řeknu. „Najdeme mého bratra a tvé matce a sestře seženeme léky.“

A budeme se modlit, aby byl v uplynulých týdnech mágovský vnuk Černé čarodějky přijat a začleněn do noiské wyvernské gardy.

ČÁST PRVNÍ

*Východní říše
Před jedním říšským měsícem*

1. KAPITOLA

WYVERNSKÝ MÁG

TRYSTAN GARDNER
& VOTHENDRILE XANTHILE

Wyvernská garda

Severní ostrov Dvojostroví wyvernské gardy, území Noiů

Východní říše

Šestý měsíc; nejdelší měsíc říšského roku

VOTHENDRILE

„Doufám, že tu vránu rozstřílejí na kusy,“ zasyčí vedle mě runová kouzelnice Heelyn, zatímco s hloučkem vojenských učňů v safírových uniformách pozorujeme armádní cvičení. Shromáždili jsme se na obsidiánové terase v úrovni řeky poblíž masivní basreliéfní mramorové sochy draka, která obepíná celou základnu wyvernského Severního ostrova. Od mohutné řeky Vo k nám proudí chladný vánek.

Slova kouzelnice rozvíří v mé vodní a větrné auře bouřlivý proud. Sleduju, jak Trystan Gardner zaujímá obranný postoj a hůlku má napřaženou k šesti vutrinským vojákům před sebou, kteří setrvávají v bojovné pozici. V jeho zeleně se lesknoucí tváři se zračí výraz odhodlání. Černě oděné kouzelnice s tasenými meči a dýkami mají pohledy upřené na Gardneriána a svorně mumlají ochranné kouzlo.

Vítr sílí. Vdechuji jeho chlad a mísím ho se svou vnitřní silou, jež čerpá z povětří, ve snaze zmírnit své stále více rozjitřené emoce vůči vnukovi Černé čarodějky, kterého jsem byl pověřen střežit samotnou velitelkou wyvernské gardy Ung Liovou.

Její důvody zůstávají neobjasněné, ale vím, že jsem byl speciálně vybrán jako stráž tohoto vojenského učedníka, protože mám největší šanci zatraceného mága vyhnat.

Sluneční světlo se třpytivě odráží od pozvednutých runových mečů, nožů a hvězdic v rukou vojáků, zatímco kouzelnice jsou připraveny odrazit Trystanovu impozantní magii páté úrovně a srazit ho k zemi. Kouzelnice nad sebou rozhodily kouzelný štít, který